

ΤΑΚΗΣ ΚΟΥΦΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1942-1946

στην αθωότητα

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Αντιγράφω όσα ποιήματα –με την ορθογραφία τους–, βρήκα στα ξεχασμένα –και ταλαιπωρημένα από τον χρόνο και τις περιπέτειές του– χαρτιά μου. Δεν είχαν ημερομηνία –πάντα αντιπαθούσα τις ημερομηνίες–, κι έτσι η σειρά που παρουσιάζονται εδώ δεν είναι αυστηρά χρονολογική. Τα χωρίζω σε πέντε περιόδους που αντιστοιχούν σε πέντε φάσεις της προσωπικής μου ζωής. Πάντως, τα ομοιοκατάληκτα προηγούνται, γραμμένα πριν από την απελευθέρωση του 1944, στην οποία και αναφέρεται το “Υμνος Απελευθερωτικός”. Τα υπόλοιπα πρέπει να γράφτηκαν στο διάστημα μέχρι το 1946, όταν, με την είσοδό μου στο Πολυτεχνείο, τελείωσε η περίοδος χάριτος, και άρχισε ο αγώνας για το επάγγελμα.

Δεν συμπεριέλαβα το παιδικό μου πατριωτικό ποίημα του 1940, το οποίο δεν μπόρεσα να βρω και για το οποίο αισθάνομαι ακόμη υπερήφανος. Δεν θυμάμαι παρά μόνο τους πρώτους στίχους

Άγαπητέ Μπενίτο

όλα πιά φινίτο.

Τά χάλια σου πέστα

καί μή ζητᾶς ρέστα.

Μπρός βαθύ και πίσω ρέμα ποῦ θά πᾶς;

Όσο κι ἄν πατήσεις φρένα τά μοῦτρα σου θά φᾶς

Ήταν το παρθενικό μου ποίημα (είχε δημοσιευτεί σε μια εφημερίδα της εποχής, νομίζω λεγόταν «Εξόρμησις») και το μοναδικό κείμενο που έγραψα με τόση έξαρση, ενθουσιασμό κι αμεριμνησία. Πολύ αργότερα θα αντιλαμβανόμουν το κόστος και τις συνέπειες της γραφής.

Τα ποιήματα δεν γράφτηκαν για να δημοσιευτούν. Από-
τελούσαν το έμμετρο ημερολόγιό μου, για όσα διάβαζα, σκεφτό-
μουν, ή υπέφερα. Σαν λογοτεχνήματα δεν τα εκτιμούσα πολύ, γι'
αυτό και τα παραπέταγα. Τα θεωρούσα άσκηση για όσα σκόπευα
τότε να γράψω στο μέλλον. Και έτσι πράγματι ήταν.

A

ΦΑΡΕΤΡΑ

Ίσως ἀδειάσει τοῦ κόσμου ἡ φαρέτρα
Σάτυρους δίπλα μου μὴν ξανανοιώσω.
Ίσως τοῦ τάφου μου ὑψώσουν τὴν πέτρα
λόγια ἀγάπης καὶ ξειδρώσω.

Ίσως ροδίσει τ' ἄτονό μου αἶμα
πείνας μὴ νοιώσω κρύο νεκροπάσι
τ' ἄσπρα κροτάφια μου τὰ ρουφημένα
ἴσως στολίσει δάφνης στεφάνι.

Κι ἴσως... ὦ κόρη, νὰ τρέμει τό χέρι
χρόνια ἀπλωμένο ἐσέ ζητιανεύει.
Μπρός στὴν εἰκόνα σου ἀνάβει ἀγιοκέρι
μέρα καὶ νύχτα. Ποῦ 'σαι, θά σ' εὔρει;

Ίσως. Μά πάλι χωρὶς πόνους, μίση
μ' ἔρωτα πλούτη καὶ δόξα καὶ γνώση
κείνη ἢ μέρα ποτέ δέ θά σβήσει.
Γύρω μου ὁ διάβολος θά ξεφαντώσει.

Ἄσπρο τριαντάφυλλο δίχως ἀγκάθι
ποιός δέν θά μέθαγε στ' ἄρωμά σου
ποιός δέν θα ξέπλενε ἄσβηστα πάθη
μέσα στά φύλλα μέσ στὴν καρδιά σου.

Κάτι πού ἦτανε κάτι πού ἐχάθη.
Κάτι πού κύλησε στό πρῶτο βόλι
μέσα στής κόλασης τ' ἄδυτα βάθη.
Δεῖρτ' Ἐριννύες, γελάστε διαβόλοι.

ΑΝΑΚΛΗΣΗ

Σάν καρτερᾶ πιά ἔτοιμη
ἦ γῆ τὴν πλέρια στέψη
ἀπὸ τὸ χέρι της σπυρί
στήν ἀγκαλιά της νά δεχτεῖ
νά γλυκοαναθρέψει,
στέκει καὶ περιμένει.
Κι ὅταν τὴ σπύθα φύσηξα
γερὴ φωτιά νά δώσει,
κι ὅταν σηκώνω τὸ σπαθί
καὶ καρτερῶ την νά σταθεῖ
τὴν κόψη ν' ἀσημώσει
σά λείψανο σωπαίνει.
Σκαρί παρθενοτάξιδο
ἄγιαστο τὸ κουρμπάτσι
κι ἀμύρωτο τὸ θυμιατό.
Μά γοργοσβήνει τ' ὄρατό
ἀνέλεο τὸ χαράτσι.
Τρεμούλιασα στ' ἀνήμπορο
Μαντάλωσα τὴν πόρτα μου
ἐσφάλισα τὰ μάτια
κι ἔσκυψα μέσα κεῖ βαθιά
στ' ἀνάερα παλάτια
ὅπου μονάχη μαρτυρᾶ
ἦ θεόπνοη κυρά.

Στή μέση τ' ἀνακούρκουδα
σάβανο τυλιγμένη
στέκει ἄρχοντας ἄστεφτος
μαστιγωμένη Ἀθηνᾶ
θλίψη μαρμαρωμένη.
-Πές μου ἀρχόντισσα κυρά
τί ἔγινε ἡ λαλιά σου;
Σάν μ' ἄρπαξες ἀπ' τὰ εἶδωλα
-ἦταν δική σου ἡ λέξι
δική σου καί ἡ ἀπόφαση-
καί μ' ἔφερες κοντά σου
πρώτη φορά μ' ἀρνήθηκες
τῆς δράσης τή χαρά.
-Εἶμαι κοντά σου κι εἶμαι σύ
κι εἶμαι τό πρόσταγμα.
Κι ἄν εἶναι ἡ τῆρα μου χρυσῆ
κάποτε πέρα τήν πετῶ καί τό ροδόσταμα
χλωμαίνει σ' ἄκρατο κρασί.
Γεννήθηκα μονάχη μου κι ὀλάκερη
μά, ὄχι, δέν γεννήθηκα καί πλέρια
-πλήρωση εἶναι ὁ θάνατος-.
Ἡ φράση μου εἶναι παρδαλή παράταιρη
ζήτησε τὰ λημέρια.
Εἶσαι κοντά μου κι εἶμαι σύ
κι εἶναι τὰ ἄπιαστα.
Γεννήθηκα ὀλάκερη
γεννήθηκα μισή

μπορῶ ὅλα νά τά δω νά τ' ἀγκαλιάσω;
Μ' ἀρνήθηκαν. Σ' ἀρνήθηκα.
Εἶναι μπροστά ἡ πίστη
ἢ ἀπόδειξη ρηχί.
Τ' ἀγνό νερό πού πίναμε
λίμνασε καί βρομίστη.
Ζητάω τήν Ἀρχή.

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Κυλᾶ ὁ χρόνος στῆς ζωῆς τό μονοπάτι.
Ἄπειρες γιά τό ἄπειρο ζωές καί μία
γιά μέ. Σκληρό εἶναι τό κεντρί τοῦ ζευγολάτη.
Κάποια μορφή θά γεννηθεῖ ἀπό ἱστορία.

Κάποια φωνή θά ἀντηχήσει στό σκοτάδι
κάποια φωνή μέσ στόν ἀνύπαρχτον ἀγέρα
θά ὑψωθεῖ. Μπορεῖ νά βγεῖ κι ἀπό τόν Ἄδη
μά τί σημαίνει; Ἄρκεῖ πού θ' ἀκουστεῖ μιά μέρα.

Ὅμοιο τῆς Κίρκης τό ραβδί τό μαγεμένο
εὐλογημένη προσταγή σωτήρια αὔρα
πού θά φουσκώνει τό πανί τό ζαρωμένο
καί τήν καρένα θά εὐλογεῖ. Καινούργια Λαύρα!

Καί τότε, τότε θ' ἀκουστεῖ, ὄχι ἀπ τό δῶμα
ἀγέρωχο περπάτημα, περήφανο, γεμᾶτο
πάνω στό μάρμαρο τή σάρκα ἢ τό χῶμα
τό κόκκινο. Ποιός νοιάζεται τί θάναι ἀπό κάτω.

Τότε θά λείπει ἡ ἀγκύλωση ἀπ' τό χέρι.
Χωρίς τρεμούλιασμα ὁ δείχτης πιά θά κλείνει
πέρα ἀπό τό σκούριασμα τό μεσημέρι
στό γέλιο τῆς αὐγῆς ἢ στοῦ βραδιοῦ τή δύνη.

Ὁ ἄρχοντας θά σταματήσῃ νά δειλιάζει.
Κάτι στά μάτια του πετιέται καί τά κλείνει.
Σέ κάθε βῆμα του δέ στέκει νά σκεπάζει
τ' ἀχνάρι πού καλά καλά δέν εἶχε μείνει.

Καί λεύτερος θά τιναχτεῖ μπροστά γιά κείνο
ποῦ ἡ φύση του τόσον καιρό κοιλοπονοῦσε.
Πάνω ἀπ' τό σύνολο, πιασμένους ἀπ' τό κρίνο
τῆς ζωντανῆς ζωῆς. Εἶδωλο, πές μου, ποῦσαι;

Κυλᾶ ὁ χρόνος στῆς ζωῆς τό μονοπάτι.
Σβήνουν βουνά, ξεσκίζονται μυαλά καί στήθη.
Μ' ἀθάνατος βρυκόλακας, αὐτό τό κάτι
σάν πάντα μοῦ φωνάζει: -Παραμύθι.

ΠΡΩΪΝΟΣ ΗΛΙΟΣ

Σκοτάδια νύχτας! Πού ή ψυχή ἀξέγνοιαστη ἀγρικαίει
τοῦ ἡλίου τὴν ἀνατολή. Στὴν ὁμορφη παρθένα
μέ τὴν ὀρθή κορμοστασιά, πού σιγοτραγουδάει
που γοργοπλέει τὰ πέλαγα τῆς φαντασίας γέννα.

Σκοτάδια νύχτας. Πού πνοή, ζωντάνια ἢ ἐλπίδα παίρνει
πού ἔχει σάρκα ἢ χαρά, ἢ ἀλήθεια πού φυτρώνει
στῆς σκέψης τόν ἀνθόκηπο, ὁ πόθος πού μακραίνει
στό θεῖο γλυκοπότισμα. Τ' ὄνειρο ξεφαντώνει!

Σκοτάδια νύχτας! Στίς κορφές τίς πυκνοσκεπασμένες
μέ χρώματα καί μυρωδιές ἀγάπης πίστης γνώσης
γοργανεβαίνουν οἱ ψυχές διπλοστεφανωμένες.
Ἦλιε μὴ διώχνεις τ' ὄραμα. Ξημέρωμα μὴ σώσεις.

Μή μοῦ χτυπᾷς τὴν πόρτα μου, σταμάτα λίγο ἀπ' ἔξω
ἄσε με στό τρεμούλιασμα τοῦ θεϊκοῦ ὀνείρου
ἄσε με, ἦλιε τοῦ ἐδῶ, ἄσε με, πῶς ν' ἀντέξω
μέ τό βαρὺ μαγκάνι σου στὴ ζάλη τέτοιου γύρου.

ΥΜΝΟΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΣ

Τ' ἀνήμερο θεριό πού ἀνάσκαψε
τήν ἱερή γωνιά
καί σκόρπισε συντρίμμια
τῆς ἐκκλησιᾶς τά λάβαρα
τό φᾶγαν ἄλλα ἀγρίμια.

Πῆρε ἡ φλόγα κι ἄναψε ἀπ' τοῦ βουνοῦ τά βάθη
ἐσκόρπισε τά σύννεφα ξέπηξε τόν ἀγέρα
ἔχυσε φλόγα στίς καρδιές καί αἷμα στούς κροτάφους
γέμισε ἀχό τά στόματα καί σίφουνα τά στήθια
γέμισε χουῶφτες μέ λαβές δάχτυλα μέ σκανδάλες
μέ πολεμόχαρες κραυγές τά πέρατα τοῦ κόσμου
μ' ὄπλων κλαγγές καί βογκητά κι ἰδρωῶτες καί κατάρες.
Γέμισε ὁ τόπος μέ φωτιά γέμισε ὁ κῆπος στάχτη
γέμισε ὁ ἀγρός μέ αἷματα ἡ χαράδρα μέ θανάτους.

Καί τό κουρέλι πού ἐμόλυνε
τῆς λευτεριᾶς τήν παρθενιά
στοῦ βράχου της τόν ἴσκιο
μπρουμουτιασμένο λούφαξε
στοῦ πόθου του τήν καταχνιά.

Κόψη ἀστραπή στά σπλάχνα του καί καφτερό μολύβι
βόλι-καρδιά σάρκα-αἰχμή κράνος-ἄδειο κεφάλι
κρέας καί σίδηρο μαζί, αἷμα μυαλά καί λάσπη.

Ἄνοιξε ἡ γῆ τό σκέπασε. Ἄνοιξε τό σκοτάδι
καί τόσυρε στά πιά πυκνά στά πιά μεγάλα βάρη.
Κανένας δέν τό μελετᾷ, κανείς δέν τ' ὀνομάζει.

Ξεμακρυσμένα ἀπ' τ' ἀλυσόδεμα
χιλιόχρωμα πανιά
κυλήσανε στό ρέμα
τῆς πεθυμιᾶς τοῦ ὄνειρου
πού διάλεξε καθένα.

Δεῖτε τοῦ κόσμου τ' ἄρμενα τόν ἥλιο φορτωμένα
δεῖτε τά μάτια ξέφρενα λυμένα τά μαλλιά
δεῖτε τά στήθη σταυρωτά τά μπράτσα τυλιγμένα
τό μάγουλο στό μάγουλο τό φῶς στά μέτωπά τους
δεῖτε τοῦ κόσμου τά φιλιᾶ.

Γοργοκυλᾷ καί τό οὐρανόλευκο.
Πανί μικρόφτιαχτου σκαριουῦ
πελώριου πεπρωμένου
μοίρας αἰώνιας, σύμβολο
Λαοῦ λευτερωμένου.

ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Σπίθα ζεστή
-νεκρού μνηστή-
νοιώθω νά μέ φουντώνει
καί στήν καρδιά
ξερά κλαδιά
μαζεύει κι άσημόνει.

Κάποια εϋχή
κάποια Άρχή
στέμματα ξεπεσμένα
κάποια μορφή
κάποια γραφή
κι όνειρα ματωμένα.

Γλυκομιλά
τ' άργοφιλά
στέκει τά καμαρώνει
μά πάλι, νά
σάν νά πονά
τά σπᾶ καί τά σαρώνει.

ΜΥΗΣΗ

Παλιό μου αγαπημένο εικονοστάσι.
Πίσω απ' τήν κρυστάλλινή σου θύρα
ἀργοσαλεύει ὀλόκληρη ἡ πλάση
ἰδέα καί μορφή, στέμμα, πορφύρα.

Ὁ οὐρανός ξεμάκρυνε απ' τό χῶμα
τόσο πολύ πού χάνεται στά ὕψη.
Ἄνθρώπινος ὁ ἄνθρωπος στό γιόμα
κι ὄλα λουφάζανε μπροστά στή θλίψη.

Τρέλλα ὁ ρυθμός! Νά πιάνει καί ν' ἀφήνει.
Γεννάει ἡ ἀνημποριά, θρηνάει τό πάθος
κι αἰώνια ὁ λογιστής γράφει καί σβήνει
χωρίς νά βρίσκει τό σωστό ἢ τό λάθος.

Ἱεροφάντης τράβηξε τό πέπλο
ἀπ' τῆς Ἰσιδας τό πέτρινο κεφάλι.
Παρθένο ἀναδύθηκε τό τέμπλο
ἀπό τῆς ἄμμου τῆς καυτῆς τή ζάλη.

Φάνηκε τό πουλί μέ τό κλωνάρι.
Κι ἦταν ρητή ἡ προσταγή απ' τό χρόνο:
Φρεσκοφτιαγμένο ἰδανικοῦ θηκάρι
παγόδα, ἐκκλησιά, παλάτι, θρόνο.

Καί στό φωτόδοτο τοῦ Ρᾶ λημέρι
πρώτη ἀρχή μύηση τελευταία
ὁ ἱεροφάντης μούβαλε στό χέρι
σημαιοκόνταρο, χωρίς σημαία.

Ἐψωσε, μοῦπε, κάποιο μπαϊράκι
τράβηξε ἀπ' τή θήκη τό μαχαίρι,
ὅταν βαθιά βαθιά σκαφτεῖ τ' αὐλάκι
ποτίζονται ὅλα τῆς γῆς τά μέρη.

Τό παθιασμένο χούφτιασμα τοῦ ἀγέρα
πού μπήγει βρόμια νύχια στήν παλάμη
στό βαθυσκόταδο ἀργοφεγγίζει μέρα
κι ὑψώνει τό κουρέλι στό καλάμι.

Ἐνα σπαθί, ἢ ἓνα γιαταγάνι
κι ὁ καβαλάρης δέθηκε στή σέλλα.
Ποτέ δέν παίρνει κόκκαλα ἢ πλάνη
κι ἡ ἀπόδειξη ἀγνάντεψε τήν τρέλλα.

.....

Παλιό μου ἀγαπημένο εἰκονοστάσι.
Στήν ἔρημη γωνιά σου στέκω πάλι
θρηνώντας τήν πνοή σου πού ἔχω χάσει
γονατισμένος, μέ σκυφτό κεφάλι.

ΔΙΑΨΕΥΣΗ

Σάν ἀπομείνει ὁ πυρσός
στό χέρι σου χλωμή πυγολαμπίδα
καί σκοτεινιάσει ἡ ἐκκλησιά πού φώτιζες
γύρισε πίσω.
Ἡ ὁμορφιά πού πλάστηκε ἀπ' τά χέρια της
πού πῆρε τήν πνοή της
πού μύρισε ἀπ' τό σῶμα της
ἦταν πολύ.
Καί τῶν κορμιῶν τό ξέφρενο τό σπάραγμα
-κορμιῶν πού πρέπει νάταν δύο-
καί τῆς καυτῆς ἀνάσας τό τρεμούλιασμα
-ἀνάσας μιᾶς ἀπό δύο στόματα βγαλμένης-
καί τῶν ματιῶν τό σβήσιμο
στό θάμπος τῆς ἀλήθειας πού ἀγγίχτηκε
πέσαν βαριά
στά χέρια σου τ' ἀμύρωτα.
Νά ἡ γωνιά.
Πῶς ξέφυγες;
Νά το σημάδι τοῦ κορμιοῦ ἀπ' τ' ἀνακούρκουδα
καί τό ροκάνισμα τοῦ κομματιοῦ τοῦ ξεραμένου
σουράβλι πού τεντώνει
καί σπάζει τίς χορδές.

Τώρα
εἶναι ἡ σειρά τῶν κίβδηλων στιγμῶν
τῶν νόθων ὄραμάτων.
Εἶναι ἡ σειρά τοῦ τίποτα.

B

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Καί ἦρθε ἡ στιγμή
ὅπως πάντα.

Ἡ μέρα τράβηξε τὰ στήθια της
μιὰ γκριζὰ γραμμὴ στὸν ὀρίζοντα
καί γύρισα.

Γρήγορο ράβδισμα τῆς μνήμης
-ἄσκαρκα ὀμίχλινα ἐρπετά-
γρήγορη θέση
γρήγορη ὄθηση
κι εἶδα
τ' ἀρχαῖα μονοπάτια
τ' ἀρχαῖα πτόματα.

Εἶμαι μπροστά δύο χρόνια πίσω.

Τό πόμολο ἦρθε στό χέρι μου
ἡ πόρτα μέ κατάπιε
καί νάμαι

πρῶτος τοῦ χοροῦ
ἀναστενάρης ἄγιαστος
στήν κρύα στάχτη
πιασμένος στό φτερό μιᾶς νυχτερίδας
πού σκούζει.

Ὁ κισσός εἶναι στή θέση του
τό σκυλί ἀγέραστο
κι ὁ σκοπός στ' ὄργανέτο του.
Μιά ἀκρίδα κάθισε στήν ἄκρη τοῦ ματιοῦ
ἔξυσε τήν κοιλιά της
κι ἀπολιθώθηκε.
Ἀκίνητες γραμμές
ἀκίνητη σιωπή
κι ὁσμὴ κοπριάς.

Ὅπως πάντα

Ὅπως πάντα

Κομμάτι πάγος στήν πυρωμένη ἄσφαλτο
πού λιώνει
κι ἐξατμίζεται.

ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Ένας χρόνος πέρασε
μιά σελίδα ἄγραφη
τυλίγει τήν ἀπόσταση
καί πέφτει
καί χάνεται.

Κι ἀπ' τό τρελλό κυνήγημα τῆς πεταλούδας
λίγη χρυσή σκόνη στά δάχτυλα
καί μιὰ καινούργια ἀδλακιά
στό μέτωπο.

Φώλιασαν πελαργοί στά κιονόκρανα
τοῦ πρώτου στοχασμοῦ
πού πάντα περιμένει
νά φτάσουν τά καμπαναριά στά σύννεφα
νά σηκωθοῦν οἱ Ὀλύμπιες αἰσθητες
ἀδλαῖες σ' ἓνα ἀπόρθητο
αὔριο
πού δέν ἔρχεται.

Ένας χρόνος πέρασε.
Στό πέτρινο δωμάτιο τοῦ βασιλιᾶ
μουχλιασμένη ἀκινήσια
ὕγρη σιωπή.
Κάποια ἀχτίδα
πού τρύπησε τό σύννεφο

φώτισε τή σταγόνα
πού κύλαγε
σιγά σιγά
στό μάρμαρο.

Ὅποιος χόρτασε τή γλυφάδα τῶν στεναγμῶν του
νάρθει κοντά
ν' ἀκούσει τό παραμύθι τῆς ὀμορφιάς.

EIKONA

Στέκει μπροστά μπροστά μιά εικόνα.
Καί πίσω της χοντρόφτιαχτο τραπέζι
καί πίσω της άτσάλινος διαβήτης
καί πίσω της σοφά χαρτιά.

Στέκει μπροστά μπροστά μιά εικόνα.
Καί πίσω της τό ξύλινο μαγκάνι
καί πίσω της τό χέρι τοῦ ζητιάνου
καί πίσω της λύκου ματιά.

Στέκει μπροστά μπροστά μιά εικόνα.
Εἶναι μικρή μά τί σωστή εικόνα!
Καί πίσω της ξεκούρντιστο ρολοῖ
καί πίσω της σβηστή φωτιά.

Στέκει μπροστά μπροστά μιά εικόνα.
Ἄπό τήν ἴδια ἀπ' τό χέρι της φτιαγμένη
καί πίσω της -εἶναι δική μου εικόνα-
καί πίσω της πικρή νυχτιά.

Στέκει μπροστά μπροστά μιά εικόνα.
Σηκώνει τό σκυμμένο της κεφάλι
κι εἶν' τόσο φωτεινή τόσο μεγάλη
πού πίσω της δέν βλέπω πιά.

ΧΤΕΣ

Στόν Ο.Ε.

Ἐσπρωξα τή μολυβένια πόρτα τῆς σιωπῆς.
Οἱ στιγμές στάθηκαν ὄρθιες
τό βλέμμα σήμανε ἀνάσταση
τό ἀχνόγελο αὐγή.

Μέσα βαθιά στά μάτια σου
τρεμούλιασμα χορταριασμένης αἰσθησης
λαχτάρα ἀπόκρυφης φωτιᾶς
πού ἀπλώνεται στό στήθος
καί φορᾶ
τοῦ γυμνοῦ σου πόθου
τό φωτοστέφανο.

Εἶδα τό στόμα σου ἀνοιχτό.
Ἄγωνία γοργόρυθμης ἀναπνοῆς
πού πνίγεται
στά πυρωμένα χεῖλη
στίς γρήγορες καρδιές.

Ἄπονα κρίκο χάλκινο
μισοπρασινισμένο
χυτή ὡς τή μέση φορεσιά
κορμιοῦ ἀχνισμένου

μακριά μαλλιά
διάφανο πέπλο
διάφανη σιωπή
διάφανη λίμνη
πού καθρέφτιζε
τό ἀραγμένο σου χαμόγελο.

Ἦσουν μαζί μου
χτές
στ' ἀπρόσιτα ὕψη
στή ἀγκαλιά τῆς λύτρωσης
κοντά στό Θεό
τή στιγμή τῆς ζωῆς
πούλεγες
Ἀγάπη.

Δικό σου χτές
λευκή γραμμή
τῶν πελαργῶν
πού ἀπομακρύνονται.
Δυό στάλες φθινοπώρου
κι ἓνα φύλλο
ξηρό
στό πεζοδρόμιο.

ΙΣΤΟΡΙΑ

Σοῦ εἶχα πεῖ νά μὴν ἔρθεις μόνη.
Ὁ ἦχος τῆς ἀναπνοῆς μέσα στό ἄδειο δωμάτιο
ὁ τρομερός αὐτός ἦχος
πού μάζεψε τούς ἀνθρώπους σέ ἀγέλες
καί τὰ λόγια σέ ἀκατάληπτους στοχασμούς
θά μᾶς ἐξουθενώσει.
Καί τότε θά γυρίσω νά σέ δῶ μέ τὰ μάτια τῶν μύθων μου
θά γυρίσεις νά μέ δεῖς μέ τὰ μάτια τοῦ μέλλοντός σου
καί θά συμφωνήσουμε ἀπαράδεκτα.

Σοῦ εἶχα πεῖ νά μὴν ἔρθεις γυμνή.
Γιατί τὰ πανιασμένα μου δάχτυλα εἶναι ἀσύδοτα
γιατί ἔψαξαν μέ τή σειρά ὅλους τούς ἀνθρώπους
καί δέν ἔμενες παρά μόνον ἐσύ.
Ἄλλιῶς, ἐγώ πού δέν ἤθελα πιά νά μαντεύω
θά σήκωνα τόν πυρσό μέχρι τό πρόσωπο
ἔτσι πού νά φαίνονται χίλιοι μέσα στίς κόρες τῶν ματιῶν
ἔτσι πού νά φαίνονται πολλές χιλιάδες
μιᾶ ἀτέλειωτη σειρά δαδιά ἀναμμένα
πού ψάχνουνε γιά τὰ ἴχνη τῆς Περσεφόνης.

Σοῦ εἶχα πεῖ νά μή γυρίσεις πίσω νά δεῖς.
Προχώρησε, ἀφοῦ ἐλπίζεις, τήν ἀνταπάτη σου
φύσηξε, ἀφοῦ θές, τούς πηλούς σου.

Τά νέα σου δάκρυα αύριο θά μείνουν μετέωρα
δέν θά βρίσκουν τά μάγουλά μου για νά κυλήσουν.
Μόνο, μή γυρίσεις πίσω νά δεις.
Κι ἐγώ πού θά εἶμαι ἐδῶ, κοντά στίς ἀδειασμένες σελίδες
θά σκουπίζω τίς λέξεις πού μάδαγες καί δέν κατέληγαν
καί θά φτιάχνω στηῆλες ἀπό ἀλάτι πού νά σοῦ μοιάζουν.
Ἄν ἀκούσεις τά νερά νά τραβιοῦνται μή γελαστεῖς
εἶναι ἡ ἄμωπη.
Θά ξανάρθουν σέ λίγο νά σκεπάσουν τά μάτια μου.
Ὅμως ἐσύ νά φυσᾶς τούς πηλούς σου
μέ δύναμη
μέχρι πού νά πεθάνεις.

ΣΥΝΘΕΣΗ

Πρόσταξε δαίμονα.
Μές στίς πτυχές τοῦ μανδύα σου
ἀφρισμένα κύματα
χίλιες κοχλασμένες ζωές
δελφίνια πού πετοῦν ψηλά
καί ξαναπέφτουνε
μ' ἓνα καμάκι καγχασμοῦ στήν πλάτη
χωρίς ἦχο χωρίς καθρέφτισμα
στήν ἄμετρη στοργή τῆς θλίψης σου.

Πρόσταξε δαίμονα.
Ν' ἀναλυθεῖ ὁ κορεσμός
νά δροσιστοῦν τά μῆλα
νά ξεπλυθοῦν τά σκηνικά πού χάσκουνε
τήν ἐλεεινή τους ὑπόθεση.
Κι ἀπ' τόν ἀφρό σου ξέχωρη νύφη
ὀρθή στοῦ χρόνου τό λείψανο
φλόγα τοῦ Προμηθέα
στό ὑπόγειο.

Ἔνας πίο πάνω χτύπος στήν καρδιά.
Γιά μιά στιγμή
μιά χούφτα αἶμα στούς κροτάφους.
Τάχα τί ἄλλο περιμένετε;

ΕΠΙΚΛΗΣΗ

Ἔλα πίσω

στήν ὀρμή πού ξεσήκωσε ὁ ἴμερος τῶν χειλιῶν σου
στό καλούπι τοῦ ζεστοῦ σου κορμιοῦ
στή φωνή τοῦ ὄνειρου πού ἔπλασες.

Ὁ καλπασμός τῆς ἀνάσας σου

θερμή ὑπόκρουση στό ξύπνημα τῆς ζωῆς
θά μαζέψει τίς σκόρπιες αἰσθήσεις σου στό Δελφικό θυμιατό
καί θά πλέξει μέ δροσερά λόγια
τό λευκό στεφάνι τῆς ἀπεραντοσύνης σου.

Ἐγγραμμή τῶν κλεισμένων βλεφάρων σου

οὐράνιο τόξο στό γυμνό σου κορμί
θά φωτίσει τόν ὕπνο τοῦ μύθου σου
καί θά ρίξει στό σύθαμπο
τή σωστή ἀκτίνα τοῦ προορισμοῦ σου.

Ἔλα πίσω

νά προσκυνήσουμε τά ψηφιδωτά τῶν τρούλων μας
ν' ἀπλώσουμε τήν ἐκπνοή μας στά φτερά τῆς νοσταλγίας
νά στεγνώσουμε τά βλέμματα στίς ἀναμμένες ἄκρες τοῦ λευκοῦ
σύννεφου.

Ἐπάρχει μέσα σου μιὰ ἀλήθεια

μιὰ μοναδική ἀλήθεια
πού πατᾶ στίς κορυφές τῶν αἰώνων

ὅπως ὁ πρωϊνός ἥλιος στίς κορυφές τῶν βουνῶν.
Ἐπάρχει μέσα σου μιά ἀπόδειξη
τοῦ χρώματος τῶν πουλιῶν
ὑπάρχει μέσα σου μιά βεβαίωση.
Γέμισε ὁ περίβολος γυάλινα βλέμματα
γέμισε πέτρινους κροτάφους
κι οὔτε τά σουράβλια τῶν ἀναστενάρηδων.

Ἔλα πίσω.
Μιά ἀράχνη τριγυρνᾷ τό ἄγαλμα πού σκάλισες
πλέκοντας τή συρμάτινη σαρκοφάγο του.
Ὁ μίτος σου χάθηκε στήν ἀρχή
καί ὁ μανιασμένος ταῦρος περιφέρεται τώρα ἀσύδοτος
στίς φλέβες μας.

ΓΕΝΝΗΣΗ

Μιά αὐγή κι ἓνα σούρουπο
στιῆθος μέ στιῆθος δυό σώματα
πρώτη στερνὴ ἀντάμωση.

Σάν ξαναμπουσουλáει τό δευτερόλεπτο
λίγο μελάνι πράσινο ἐπιγράφει τό ἐξώφυλλο
κι ἡ ἰαχὴ τοῦ ξαναγεννημένου φοίνικα
ἐξακοντίζει τίς στάχτες της.

Δίπλα δίπλα.

Ἐνα καινούργιο φύλλο τινάζει τὴ δροσιά του.
Ὁ οἶστρος τῶν φτερῶν του
σεισμός στούς θρόνους τῶν θεῶν
κι ἡ ρύμη τῶν ὄνειρων του
ξανέμισμα στοῦ χρόνου τό κομπόδεμα.

Ἐνας ἀχένας διπλωμένος
γυμνά τὰ ξάρτια ἀπὸ ἀναπνοές
ἔρημοι σταλακτῖτες τῶν δακρύων.
Γρήγορο ὕψωμα στούς τρούλους τῶν σταυρῶν
ἀναπομπὴ τῶν βραχγιασμένων ὕμνων
καὶ μιά φωτογραφία ξεσκονισμένη.

.....

Ἀγάπη καί στοργή γιά τ' ὄνειρο
τ' ὄμορφο ὄνειρο
τό παιδικό
τό ἀνεπανάληπτο.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Τέτοιες στιγμές
πού στόλισαν τὰ δάχτυλα τίς χάρτινες άφές τους
πού κρέμασαν οί άγκαλιές σέ ψεύτικα κλωνάρια
τίς συντριμμένες συγκινήσεις τους
πού οί κόρες διάπλατες χαζεύουν
στό χτύπημα τοῦ ρολογιοῦ
τό σχῆμα
τῆς μιᾶς άκόμα τούφας άσπρων μαλλιῶν
πού άλλάζονε φιλήματα καί χαίρονται καί τραγουδοῦν
τό χάσμα τοῦ έπόμενου χιλιόμετρου
περνῶ στίς μύτες τῶν ποδιῶν
ψηλαφητά, ανεπαίσθητα
μήν ταραζῶ τήν μακάρια πτώση τους
μή σκουπίσω τούς χλωτισμένους καθρέφτες
καί τραβηχτεῖ τό χέρι τῆς Προσπάθειας
-ποιᾶς Προσπάθειας;-
καί σηκωθοῦν άμείλικτες οί αὐλαῖες τῆς Παρουσίας.

Γυρίζει ὁ νοῦς μου κατά κει
στό λάκκο μέ τό βουρκόνερο
τήν ὠρα τοῦ μεσημεριοῦ
πού ὁ ἥλιος έπεφτε μέ τό κεφάλι:
Τά βόδια ξαπλωμένα νοχελικά
μέ τό αἰώνιο πηχτό τους βλέμμα
τήν έγκατη άνάσα τους

μόνο ένα κομμάτι λασπωμένης ράχης
καί κάθε αιώνα μιά σταγόνα χρόνου
νά σέρνεται πάνω της μέ δισταγμό.

Ἐφέτος

κρέμασα στό δέντρο μου
μιά τετρακότα αἰγυπτιακή
μιά ἀχιβάδα καφεάσπρη
καί ένα κομποσκοίνι ἀγιορείτικο.

ΤΡΕΛΛΗ

Κοίταξα τὴν ἀπόσταση τῶν ματιῶν σου
ἀπόσταση ἀπέραντη
μέσα ἀπὸ τὴν ὑδάτινη παρένθεση τοῦ σκαριοῦ σου.

Ψηλάφησα τὰ χεῖλη σου
-ξεφλούδιστες ἄψιδες τοῦ ἔρωτά σου-
πικρή καμπύλη
πικρή γεύση
πικρή ἄρθρωση
τῆς ὑποψίας πού στέγνωσε τό αἷμα σου.

Κι ὅμως.
Ποῦ πήγαινες
ὅταν τὰ πεπρωμένα φέρναν τό γύρο τῆς λιμνοθάλασσας
-μιά συρμάτινη θηλειά στήν ἄκρη τοῦ καλαμιοῦ-
ὅταν ἔκοβες τὰ κλαδιά τῆς σάρκας σου
νά πλέξεις τό στεφάνι τοῦ ταξιδιοῦ σου

Ποῦ πήγαινες
μ ἔ ν α ν φ ρ ι χ τ ὀ τ ρ ὀ π ο
σ ἄ ν τ ρ ε λ λ ῆ
ὅταν χτυποῦσαν οἱ φτεροῦγες σου τίς καμπάνες τοῦ ἔσπερινοῦ
σου
ποῦ πήγαινες
χωρίς τό φίλημα τῆς μοίρας σου

χωρίς τό ψέμα τοῦ καιροῦ σου
μόνη
δίχως ἀνάσα
δίχως δικαίωση
ποῦ πήγαινες τίς προφητεῖες τῶν σπλάχνων σου
τό σκηνικό τῆς παλιννόστησής σου;

Μέ ν α ν φ ρ ι χ τ ὀ τ ρ ὀ π ο
σ ά ν τ ρ ε λ λ ή!
Ἦ ἐξιλέωση.

Ὡ τό πρῶτο βῆμα
πού δέν μένει ποτέ μόνο
ποτέ ἄδικο.
Νά μποροῦσα νά ξεκινήσω πάλι μαζί σου
χωρίς νά σκέπτομαι
χωρίς νά ξέρω.

AKTINA

Καί ξαφνικά μιά ήλιαχτίδα πέρασε
ανάμεσα στ' άγκωνάρια
έπεσε πάνω στόν μουγλιασμένο τοίχο
κι άνοιξε μιά πληγή κατακόρυφη.
Τότε φάνηκαν τά κλεισμένα μάτια
φωτίστηκαν τά σκονισμένα μεστά στήθια
κι έλαμψε πάνω στήν καυτή άμμο
ή λίμνη τής χίμαιρας.
Γυμνόποδη, γυμνόκορμη
στήν άγκαλιά του πρώτου άνεμου
ράβδισε μέ τά μαλλιά τά σύννεφα
έκαψε μέ τά χνώτα τούς καλαμώνες
καί σέεπασε τά νυχτολούλουδα
θυσία
στό άρωμα του απόμακρου πού τάζει.
Κι ό ανακούρκουδος λυγμός
σηκώθηκε, τεντώθηκε
ζύμωσε θρύλους χῶμα καί νερό
καί έπλασε καί φούρνισε στό στόμα του ήλιου.

Καί όμως ήξερα τόν ήλιο.

Μένει ακόμη μιά στιγμή άναποφάσιστη
κι έπειτα ή άδημονία τής άναρρίχησης
στήν κορυφή του Όλύμπου.

Ἐκεῖ, ἀκούμπησε τὴν κόκκινη γλαμύδα της
κι ἦρθε
γυμνή ἀπὸ θάλασσα
μέ μία χούφτα φύκια στίς μασχάλες
νά δεῖ στὰ μάτια μου τὸ σχῆμα τοῦ κορμιοῦ της
νά καρπωθεῖ τὴ δύναμη τῆς μοίρας μου
ν' ἀναλωθεῖ στὸν ὄργασμό πού ἄναψαν
τά τόσα χτέες
γυμνή ἀπὸ μυστικά
μέ μία χούφτα ἄμμου στὸ κεφάλι.

Κάποια σουρντίνα.
Σκουπίστηκαν τὰ χέρια
πατήθηκαν τὰ φύκια
ξεπλύθηκαν τὰ χρώματα
κι ἀπόμεινε
ἓνα δεμάτι στοχασμοί
ἓνα κουβάρι ὄνειρα
κι οἱ σάλπιγγες τῆς Δεύτερης Παρουσίας.

Δέν ὑπάρχει πλήρωση στὸ φῶς.
Μονάχα οἱ παλάμες στὰ μάγουλα
μιὰ παρένθεση ὀδύνης.
Τ' ἀπόμακρου τὸ σύθαμπο
κλαρί ἀγριελιάς στὸ μέτωπο
πού κοίτεται στὰ σύνορα
καί μιὰ ἐπιγραφή στοὺς θαρρετούς
οὐκέτι Φοῖβος ἔχει καλύβην.

Κάποιος πρέπει νά ἔρθει νά δροσίσει τά μάτια
πού ἄφησαν στίς κορυφές τοῦ Ὀλύμπου
τά τελεταῖα τους δάκρυα.

Οἱ πέτρινες φυσιογνωμίες τῶν ἀγαλμάτων
παραστάτες τοῦ οὐράνιου τόξου
πού βγήκε ἀπ' τό καμίни τῆς ζωῆς
πού βάφτηκε στόν ἴδρωτα τοῦ σύμβολου
στάζοντας
μέρα μέ τή μέρα στιγμή μέ τή στιγμή
παράταση ἀναπνοῆς
δικαίωση τοῦ πόνου.

Πέτρα στήν πέτρα
τά τεῖχη θά ὑψωθοῦν
-ἀνεπαίσθητα!-
Ἔχω ἀκόμη νά μουχλιάσω τούς τοίχους
μέ τά χῶτα μου.
Ἔχω ἀκόμη νά φτιάσω τό φῶς
μέ τά μάτια μου.
Ἔχω ἀκόμη, νά κοιμηθῶ.

ΑΙΣΘΗΣΗ

Νά ξενυχτήσει απόψε ή θύμηση
στίς ἀγκαλιές τῶν ὄραμάτων
νά ψάξει στῶν ματιῶν της τά κατάβαθα
στά ζαρωμένα τῶν δαχτύλων δέρματα.
Καί στοῦ καινούργιου μισοφέγγαρου
τό στενό φῶς
νοτισμένες ἀνταύγειες συγκινήσεων
τρεμουλιασμένες ραχοκοκκαλιές
πού γέρνουνε
στήν κίτρινη αἰωνιότητα κάποιας στιγμῆς.

Νύχτα γεμάτη χρώματα
πού δέν ξημέρωσε ποτέ
λίγες σταγόνες ὄνειρο
σέ μισοανοιγμένα χεῖλη ἐξομολόγησης
κι ἕνας δεσμός πού ἀνέβηκε τό ἀνάχωμα,
σύρριζα στά σανδάλια τῶν θεῶν
ἕνας βωμός στῆς γῆς τά σύνορα
δύο κορμιά συντονισμένα
ἰσορροπία ἐπικίνδυνη
στά τσιμεντένια περιθώρια τῆς ἔντασης.
Ἕνας κόσμος σέ μιά μορφή
μιά μορφή σ' ἕναν ἔρωτα.

Κι ὅταν τό ἔφηβο χέρι ξεκίνησε
κατά κεῖ πού ο βαθύς κόρφος περιμένει
κι ὅταν σήκωσε τις χαραγμένες πλάκες τῶν μυστηρίων
καί χάραξε στίς λευκές
-ἡ πρώτη ρυτίδα τοῦ μετώπου του-
ποιός δέν γέμισε τήν ἀγκαλιά του
μέ θυμάρια καί δεντρολίβανα
κόκκινους κρίνους μαῦρα γαρύφαλλα
ποιός δέν ἀσήμωσε τίς ἀρχαγγελικές ρομφαῖες
καί δέν βρόντηξε στούς Καιάδες τήν παρουσία του;

Ὅμορφη ἡ στιγμή
ὄμορφη ἡ ἀπάτη
τῆς ἀπροσμάχητης πορείας
στά πέρατα.
Εἶναι μακριά πού ὁ ἀντίλαλος
σούρνοντας πίσω του τά ξέφτια τῆς ἀτσαλένιας πανοπλίας του
θάρθει γιά νά σωριάσει
τήν τελευταία του πνοή
ἀπ' τά γρανίτινα παραπετάσματα
στά κρύα πόδια τῆς ἀνένδοτης μεγαλειότητας.

Βαθιά στίς κόγχες κατακάθισαν τά ὄραματα
Τῆς χτεσινῆς φωνῆς
πού σάρωσε ἡ καταγιγίδα

τό καταφύγιο
στοιχειωμένο καράβι
στή μαύρη θάλασσα.

Г

ΚΟΡΝΙΖΕΣ ΚΑΙ ΚΕΡΙΑ

Ἄποψε

τὴν ὥρα πού ἡ κενὴ κορνίζα σκοτεινιάζει βαθαίνοντας
πρὶν κλείσω τὰ μάτια ὀριστικά
καὶ βυθιστῶ στὴ νύχτα τὴν ἀπέραντη
ἔλα νά γύρεις πάνω στό κρεβάτι μου
νά μέ σκεπάσει ὁ ἴσκιος τοῦ κορμιοῦ σου.

Ὅλα πιά πῆραν

τὴν ἀφή
μιᾶς πεταλούδας ἀκίνητης
τὴν ὄψη
μιᾶς λίμνης παγωμένης.

Δεξιά κι ἀριστερά μου δύο ψηλὰ κεριά
-μιά νύχτα δῶ μιά νύχτα κεῖ σέ διάφορα προσκέφαλα
ντυμένα στ' ἄσπρα ἢ τὰ μαβιά-
ἀνάφτηκαν καὶ καῖν.

Ἄπ' τόνα τους ξεκίνησε τό φῶς
ἓνα σπυρὶ σέ μιά παλάμη ἀνυψωμένη
μιά λαμπαδηφορία στοὺς αἰῶνες
κι ἔφτασε κι ἄναψε καί τ' ἄλλο.

Ἔτσι ἔκλεισε ὁ κύκλος μας.

Τώρα
θά περάσω σιγά σιγά
μέσα από τὰ δύο τοῦτα μνημεῖα
στήν ἄλλη ὄψη τῆς ἀγωνίας μας.
Ἴσως εἶναι προσανατολισμένη.

Καί μένει ἡ σκιά σου
πού σιγά σιγά ἀποσύρεται
καθώς σηκώνεις τήν ποδιά σου στό πρόσωπο
καί κλαῖς.

ΑΝΑΡΡΩΣΗ

Κι ἔτσι δέν μοῦ μένει πιά καμιᾶ ἀμφιβολία.
Ἦρθε κι αὐτός μιάν ἀπρόοπτη μέρα
τάχα σάν ἀπρόσκλητος ἢ σάν ξαφνικός
μέ τά μεγάλα καί βαριά του βήματα
μέ τίς γνωστές ὀριακές ἀξιώσεις
κι ὅλα ἐκεῖνα οἷα δὴ εἰώθασιν.

Ἐγώ ὅμως πάντα ἤμουν ἀνένδοτος
καί δέν χάρηκα καθόλου γιά τήν γνωριμία.
Γιατί ἂν ἤθελα εἶχα ὅλα τά ἐπιτήδεια μέσα
κι ἐκεῖνο τό μικρό θάρρος
νά σταματήσω τήν πορεία ὀριστικά.
Ἴσως ζήτησα πολλά χωρίς ἀνταπόκριση
καί ἰδίως χωρίς οἶκτο.
Ὅμως ἂν δέν υπάρχει ἡ ἀπέρατή μας δυνατότητα
δέ μένει παρά ἡ συμπαθητική μας φυσιογνωμία
καί ἡ ὁποιαδήποτε περιφερόμενη ἐπιείκεια.

Κάπου τρεῖς μῆνες ἔκανα νά τόν πείσω
μέρα καί νύχτα, συνεχῶς
μέ τό τεράστιο ἐπιβάλλον
τό ἐπιβάλλον τῆς αὐτόχθονης δύναμης
πού μεταθέτει τά ὅρια τῆς ἐξουσίας.

Πίσω από τή σκοτεινή τούτη ώρα
δέν ὑπάρχει πιά καμιὰ ἀμφιβολία
οὔτε γιά τά πρόσωπα οὔτε γιά τά πράγματα.
Κι ἀρχίζει ἡ τελευταία ἐτοιμασία
πού γίνεται ὀδυνηρή ἀφοῦ εἶναι ἀμετάκλητη.
Ἦταν κι αὐτό κάτι πού τό περίμενα
γιατί εἶχα διαβεῖ το πῦρ καί τό ὕδωρ.
Τώρα πιά δέν ἀπομένει κανεῖς κίνδυνος.

Κι ὅμως, ὑπάρχουν οἱ φωνές πού κοίτονται
στά κράσπεδα του διπλανοῦ πεζοδρομίου.
Ἐπάρχει ἓνα πλῆθος δάχτυλα
πού χώνονται σέ ἀχτένιστα μαλλιά
πού σφίγγουν ὠχρά μάγουλα
πού σκουπίζουν ὑγρά μάτια
πρίν κλείσουν πόρτες καί παράθυρα, ἐρμητικά.
Ἐπάρχουν ἀκόμη οἱ ρακένδυτες μορφές
μέ τά ὑψωμένα χέρια -φύτρωμα
σέ κάποια τροπική ἀτμόσφαιρα.

Ὅλα αὐτά εἶναι ἓνας βέβαιος κίνδυνος
ὁ κίνδυνος τῶν ἄθλιων εἰδώλων
πού εὐγονοῦν κατοπτριζόμενα.

Ἄς μή σταθεῖ κοντά μου κανεῖς
ἄν δέν ἦπτε μέ τό Χάρο του
καί δέν ἦρθε στόν πατέρα του καβάλα.

Ἄς μὴν μέ πλησιάσει ὅποιος εἶναι λεπρός
καὶ δέν ἔφτιαξε τή δική του κοιλάδα.
Γιατί ἔχω πίσω μου μία παράδοση θαυμάτων
καὶ γιατί θά εἶμαι ἀμείλικτος.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Ήταν ένα καλοκαίρι μοναδικό
τόσο φρέσκο και τόσο έντονο
σά τὰ κόκκινα τούτα γαρύφαλλα.
Μέ τίς πηγές του προσεχτικά έπουλωμένες
και τίς αγάπες του διάπλατα έκστατικές
χωρίς προηγούμενο και χωρίς έπόμενο
μιά σταγόνα ζῶης.

-Εἴμαστε ὅλοι κάτι αναιμικά πλάσματα
πού δέν άξιωθήκαμε τό βλέμμα τού άπέναντι παράθυρου
τό άγκάλιασμα τής βραδινής γωνιάς.
Πήραμε ξαφνικά τό χρίσμα τού έρωτα
στά σκέλια μιᾶς μητρομανούς άνθρωπότητας.
Έτσι, ἦταν τὰ καλοκαίρια μοναδικά
είχα ξεχάσει τὰ μαῦρα μου γυαλιά
ἤ, ταξιδεύαμε γιά τή Φλωρίδα.
Κάποτε ὅμως πρέπει νά μποῦνε στή σειρά
ὅλα έτούτα, χωρίς πρόφαση.
Έχουμε τόση άνάγκη τού έαυτού μας
ιδίως σήμερα.
Κάθε φορά και πίο μόνοι
και πίο ακατάληπτοι, έμεῖς
και ὁ ὀβάλ καθρέφτης τής ντουλάπας-.

Τούτο τό καλοκαίρι είναι ένα κομμάτι κρύσταλλο
ὄχι σάν κεῖνα πού συνήθως κατασκευάζουμε

μέ διάφορες συνθετικές συνταγές
γιά νά μπορέσουμε νά σταθοῦμε ὀρθιοί
καί νά μιλήσουμε λογικά.
Μά σάν τά καθαρά ποτήρια τῆς Γιαγιάς
ὅταν ξεκλείδωνε τόν μπουφέ, τά ἀπογεύματα
μετά τόν μεσημεριανό ὕπνο
καί μᾶς ἔβαζε στή σειρά καί μοίραζε τά κουταλάκια.

Σέ κάποιον ἐξοχικό δρόμο
ἀφήσαμε τήν φροντίδα τῆς ἐπαφῆς
Θυμᾶμαι τό χεῖμαρρο τῶν αἰσθημάτων
πού κάποια ἀνεξήγητη ἀκίνησια τῆς γλώσσας ἐμπόδιζε.
Τά δάχτυλά μας πού εἶχαν ἀποκάμει
στριφογυρίζοντας ἕνα λουλούδι κι ἕναν περισπασμό.
Καί τήν ἀγχώδη ἀναζήτηση τῆς λέξης
τῆς πρώτης λέξης τῆς μαγικῆς
πού θά μᾶς ἐλευθέρωνε τό σπῆθος, τήν ἀναπνοή
καί θά μᾶς ἄφηνε γυμνοῦς καί ἀναυδοῦς.
Αὐτό κρατᾷ κάπου μιά αἰωνιότητα.
Μέχρι πού πέφτει κάθε ἐπιχείρημα
καί χάνεσαι στό κενό
χωρίς φωνή χωρίς ἄθρωψη
ἐγκαταλείποντας τά μάτια σου στά δύο ἄλλα μάτια
καί τήν ἀλήθεια σ' ἕνα κοινό ἔνστικτο.

Ὅλα ἐκεῖ στό τέλος τοῦ ἐξοχικοῦ δρόμου
συγκατάνευσαν.
Κι ὁ σκύλος πού μᾶς κούνησε τήν οὐρά του

καί τό κοπάδι μέ τά ἡχηρά καλισπερίσματα
κι οἱ λεῦκες μέ τίς ἀτέλειωτες ὑποκλίσεις.
Ἔλα ἦταν μαζί μας καί ἦταν σίγουρα
προτοῦ προφτάσουμε νά ἐρμηνεύσουμε τόν ἑαυτό μας.
Τότε κράτησα ἀνάμεσα στά χέρια μου γιά λίγο
ὀλόκληρο τό νόημα τοῦ μεστωμένου καλοκαιριοῦ.
.....

Κάπου ἐδῶ πρέπει νά σταματοῦν οἱ μνημες τῶν λογικῶν
ἀνθρώπων.

Πιο πέρα ἀρχίζει ἡ προσπάθεια
νά σοῦ ἐλευθερώσω τίς κινήσεις
ἀπό τίς περιπτώξεις τοῦ ἑκατόγχειρα.
Ἔχει καταλαγιάσει πιά ἡ ἀπαίτηση
κι ὅλα τά βλέμματα ἐξαντλοῦνται
σέ συμφωνίες συναλλαγῆς.

Πιο πέρα διαχωρίζουμε τήν ὑφήλιο
σέ δύο ἀντίθετες κατευθύνσεις.
Ὁ ἕνας τρέχει νά σέ βρεῖ
ὁ ἄλλος τρέχει νά σ' ἀποφύγει.

ΔΟΚΙΜΕΣ

Ἡ ἱστορία ἄρχισε μ' ἓνα λάθος.
Πού μεγάλωσα. Τί νά ποῦμε τώρα
γιά τοὺς μικροὺς ἀνθρώπους τῶν περιστατικῶν
καί τίς σημαδεμένες ὥρες τῶν συναντήσεων.

Ἦταν ἓνας ὠχρὸς ἥλιος στά πρωῖνά μας προσκέφαλα
γιά νά σηκώνει μιὰ ὀλοῖδια μέρα
μέ τίς βουβές κραυγές καί τίς πνιχτές συγκινήσεις
πού ρίχναμε μέσα μας.

Ἦταν ἓνας βαρὺς ἴσκιος στά πρώτα μας βήματα.
Καρφίτσωμένα χαμόγελα κι εὐγενικές ὑποκλίσεις.

Καί ξαφνικά ὅλα ἔφυγαν τόσο γρήγορα
τόσο ξαφνικά
ἐγκαταλείποντας τίς νοθετήσεις τῆς χτεσινῆς
καί τίς φροντίδες τῆς ἐπομένης.

Ὅλα πετάχτηκαν μέ τὴν ἀδημονία τοῦ ὄνειρου
χίλιες φωνές καί χίλιες κατευθύνσεις
ἄπληστες.

Ἦταν τ' ἀσκή μέ τοὺς ἀνέμους ὀρθάνοιχτο
κι ἤμουνα τό σκαρί

Ὁ ρόλος τῆς γυναίκας ἔπεσε σέ σένα
γιατί βρέθηκα μέσα στά πόδια σου

καί γιατί ἤξερες νά ὑποκριθεῖς.
Κι ὅμως ὑπῆρχε μιά πορεία ἀνάμεσα στά λιπαρά σου σκιρτήματα
πέρ' ἀπ' ὄλους τούς νόμους -ἐξασφαλίσεις τῶν θεῶν-
μέ ξέπλεκα μαλλιά καί γυμνά χέρια
ἰκέτης μιᾶς μόνο φορᾶς πού ὑπόσχεται
μιᾶς μόνο στιγμῆς πού ἐξιλεώνει.

Μά ἐσύ πῶς μπόρεσες νά περπατήσεις δίχως ἔρωτα
πῶς μπόρεσες νά ἔρθεις ἔτσι ἀπλά
μέ τά ἴδια σχήματα καί τά ἴδια ξόρκια
στούς νέους βωμούς τῶν ὀραμάτων μας.

Ἴσως νά ἦταν ἡ κατάρα τῶν πληγωμένων

Τέλειωσες τήν ἀγάπη μιᾶς ἡλικίας
στήν τύψη καί τήν καταφορά.

Τώρα κείτομαι δίπλα σου καί σαρκάζω
μέ τή δύναμη τῶν αἰώνων πού μᾶς χωρίζουν
μέ τήν δύναμη τοῦ πόθου πού μᾶς μεθᾶ.

ΠΑΘΟΣ

Χτές βράδυ πάλι μᾶς ξετίναξε τό πάθος
στό τέρμα μιᾶς πορείας ἄλλεπάλληλης
παλιᾶς ὅσο καί ἡ ψυχή μας.

Χτές βράδυ πάλι μοναχοί
μέσα στά λυσσασμένα χέρια
ἡ προαιώνια παλινδρόμηση.
Πάνω στά μάτια μας ὁ δαίμονας
βαθιά στά στήθη μας ὁ ἀχός
καί γύρω ἀπό τά χεῖλη μας ξεδιάντροπο
ἓνα χαμόγελο πολιτισμένο.

Χτές βράδυ πάλι μείναμε νεκροί
γιατί ἔχουμε ἓνα πεινασμένο αἷμα
καί γιατί φερόμαστε μέ σύνεση.

ΔΡΟΜΟΙ

Αὐτοὶ οἱ μικροὶ δρόμοι γυρίζουν πίσω τίς μέρες
μέ τρεμουλιαστό σαλιωμένο δάχτυλο
μέ τό χερούλι τῆς ἀπογευματινῆς ρομβίας
καί τή φωνή τοῦ παγωτατζή μέ τά χωνάκια καί τό ἀνάμικτο.

Κάποτε ἐδῶ ἦταν τό μεγάλο οἰκόπεδο
μέ τίς πολλές κι ἀνεξερεύνητες φωνές του.
Ἐκεῖνο πού μᾶς δέχτηκε ἄνηβα, ἀδύνατα, ὠχρά
ἐκεῖνο πού μᾶς τάϊσε τό χῶμα του τούς ἤχους του καί τήν
ἀκορεσιά του
καί τή φωνή μας πού ὅλο ἔδενε
καί τή ματιά μας πού ἠρεμοῦσε.
Μέχρι πού ἄρχισε νά τρέμει τό δέρμα μας
καί νά ζητᾶ ἐπίμονα πληροφορίες.
Τώρα εἶναι δημόσιος κῆπος
μέ κλαδεμένα πράσινα καί χρωματιστά χαλίκια
μέ παιδιά δεμένα σέ ταμπέλες ἀπαγορευτικές
μέτσιμεντένια καθίσματα
ὅπου οἱ ἄνθρωποι ἀποθέτουν τήν ἀκίνησία τους.

Κάπου ἐδῶ ἦταν ἡ κληματαριά μέ τίς σακκοῦλες
κι ὁ ἀσβεστωμένος ντενεκές μέ τό βασιλικό.
Τώρα στήν ἴδια γῆ ἔχουν φυτρώσει σίδερα
πού ἀνεβάζουν τήν ψυχή μας κάπου δέκα πατώματα
γιά νά τῆς δείξουνε τόν ἴλιγο πρίν τήν γκρεμίσουν.

Ζήτησα νάβρω δύο ατόφιες πέτρες
ὅπως ἐκεῖνες πού σημάδευαν τά παιδικά μας γόνατα
καί τά περάσματα τοῦ κήπου καί τῆς ἀλλῆς.
Ὅλα εἶναι σκεπασμένα μέ τσιμέντα κι ἄσφαλτο.
Δέν μένει οὔτε μιά γωνιά μέ χῶμα.

Κι ὅμως αὐτός ὁ δρόμος ἦτανε δικός μας.
Μᾶς τόν εἶχαν ἀφήσει οἱ μεγαλύτεροι
μαζί μέ τά παιχνίδια κάθε ἐποχῆς καί τά συνθήματα
ὅταν ἀρχίσαν νά φοροῦνε τά μακριά τους παντελόνια
καί νά μιλοῦνε ἐμπιστευτικά.
Μένουν σ' ἓνα πεζούλι ἀκόμα χαραγμένα
τά ὀνόματά μας, κοντά στην ἡμερομηνία τήν ἀνοιξιάτικη
σάν ἦρθε κι ἡ δική μας ἡ σειρά ν' ἀποδημήσουμε.

Περνῶ καί σκέφτομαι τίς γλάστρες καί τ' ἀρώματα
τά γέλια τ' ἀναφυλλητά.
Ὅλα τά πῆραν μαζί τους οἱ προσωπικοί ἄνθρωποι
ἐκεῖ πού ταξιδεύουν ἄν ζοῦν
ἐκεῖ πού ζοῦν ἄν ταξιδεύουν.

Αὐτοί οἱ μικροί δρόμοι εἶναι μέσα μας
σάν τά προγονικά μπρούτζινα καντηλέρια.
Κανένα φῶς δέν τά ἀντικατέστησε
σηκωμένα ψηλά στή ζεστή παλάμη
φωτίζοντας ἀκόμη τήν βραδινή ἐξώπορτα.

ΑΡΓΑ

Τώρα πού εἶναι πιά τόσο ἄργα
ταχτοποιῶ τ' ἀπείραχτα σκεπάσματα
ταχτοποιῶ μαζί καί τόν ἑαυτό μου.

Ἄπλωσα μπρός ἀνοιχτές τίς παλάμες μου
κι ἄφησα τή θάλασσα νά ξεφύγει.
προσμένουν τόσοι κόλποι νά τήν δεχτοῦν
καί τόσοι ἄνεμοι νά τῆς μιλήσουν.
Ὁ χρόνος!
Ὁ χρόνος δέν περιμένει τά δύσκολα βήματα
κλείνει τίς πύλες τοῦ ἑνός ναοῦ
τά μάτια καί τά στόματα
καί προχωρεῖ καί χτίζει ἕναν ἄλλο.

Ἔτυχε κάποιος μῆνας νά χάσει τή σκυτάλη
κι ὁ κόσμος ἀπομένει δίχως θέαμα.

Εἶναι ἡ ὥρα τῶν τυπικῶν ἀποκρίσεων
ἄς ἀκουστοῦν τά λόγια τῶν δυνατῶν.

Λοιπόν, ἀκόμη λίγο χρῶμα γιά τά μάγουλα
κι ἡ ἄλλη μέρα θάναι Κυριακή
μέ τή διάθεση νά μείνει περισσότερο στό κρεβάτι
κοντά σ' ἕναν καφέ καί μιὰ πιθανότητα.

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Δέν ἔνωσα τό πυρωμένο μάγμα.
δεν ἄκουσα τό ἀστραποβόλημα πού φόρτωσε στά μάτια μου το
φῶς.

Κάποια πετυχημένη ἀρμολόγηση τοῦ χρόνου στό πρότυπο
σάν ὑποχώρηση τοῦ ὑγροῦ στοιχείου
σάν κάθαρση ἀκυβέρνητης σιγῆς.
Ἦταν ἡ μοῖρα μου γραμμένη στ' ἀστέρια
κι οἱ πιθανότητες ἓνα τίποτα στούς κύκλους τῆς αἰωνιότητας.

Μά τί σημαίνει.

Ἔχω δίπλα τό κρεβάτι μου καί εἶμαι ἓνας θεός.
Ἄρπαξα τά λιθάρια μάλαξα τά σίδηρα
ξανέμισα τά πέρατα τῆς γῆς.
Χρώματα μαῦρα, κίτρινα λευκά κι ὁ Πύργος τῆς Βαβέλ,
ἓνας, ὁ ἴδιος πόλεμος, στούς πλόκαμους τῆς καταγιῆδας.
Κι ἐκεῖ πού ἡ μέρα ἔκλεισε τά βλέφαρα
πού σταύρωσε τά χέρια κι ἔσκυψε καί ἀφουγκράστηκε
ἔγινε πέτρινη πύλη στό βάθος μιᾶς φάραγγας
ἔγινε λόγος σκοτεινός κι ἀβέβαιος
θεματοφύλακας μιᾶς ἄδειας κρύπτης
ἔγινε Ναός.
Ἦκλεισα στίς παλάμες μου λίγον ἄερα καί ξεκίνησα.
Μπροστά μπροστά ἓνας σωρός ἐγκαταλείψεις

ἀκόμη μιά θυσία στὸν ὄλεθρο
μιά ἀφαίρεση μιά πληρωμή στὶς ἱερέες κολῶνες
σάν προαιώνια ἀπαίτηση κάποιας ἀρχῆς
στρογγυλοκαθισμένης στὰ σύννεφα.
Ψηλὸ κερί στὸν Ὀλυμπο
προσκύνημα στοὺς ἴσκιους τοὺς πέτρινους
αἰχμές μιᾶς βουλιαγμένης πολιτείας στὴν ἄμμο,
σφραγίδα τῆς σιωπῆς.
Στὸ ἀργόσυρτο μουρμούρισμα τοῦ θρύλου
κάποια θωπεΐα
κάποια προσευχή
στοὺς τάφους τῶν Μονάδων.

Ὅμως κανεὶς δὲν θέλησε νὰ πεῖ
κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ πεῖ
πέρα ἀπ' τίς κοντινὲς πλαγιὲς ποὺ σβήνουνε
οἱ τελευταῖες ἀντηχήσεις τῆς φωνῆς του.

Καὶ στέφτηκε τῆς σκέψης ἡ βασίλισσα
ἕνας παγκόσμιος νομοθέτης.
Καὶ στράγγισε ἡ ἀναπνοὴ ἀπὸ τὰ σύννεφα,
ἕνα ραβδί γιὰ τοὺς ἀχούς, ἀσκή για τοὺς ἀνέμους
κι ἡ ἀπόδειξη κοντάρι στὰ λάβαρα.
Εἶναι ὁ χορὸς τοῦ ἀριθμοῦ ὁ χορὸς τοῦ ἀπείρου
κι εἶμαι ὁ σκοπὸς κι ἡ φόρμιγγα.
Ὁ χρόνος ἕνα σπαγκιασμένο φάντασμα κι ὁ γύρος μιά ἀγκαλιά
στιγμῆς.

Μένει τό πήδημα στό χάος.
Πόσο ἀσήμαντα τά δάφνινα στέφανα!
Τά μάνταλα τῆς φύσης σφραγισμένα κι ὁ νόμος ἄνομος.
Τί νοιάζομαι ποιός ἀπ' τούς δυό μας τρέχει στό διάστημα;
Αυτό πού τρέχει στό μέτωπό μου εἶναι ἰδρώς.

Θά γυρίσω νά ψάξω ἐκεῖ πού ξέχασα τόν ἴσκιο μου.
Πίσω ἀπ' τίς ἀραχνιασμένες λέξεις, στούς ρηχούς ὠκεανούς
πίσω ἀπ' τά διαφορικά συστήματα καί τίς μακριές ἐξισώσεις
στό κατώφλι τῆς ἀναπνοῆς.
Ἴσως ὑπάρχει ἀκόμα
ἓνα ἄπειρο κλεισμένο στά στήθη μου
-ἡ θεία βλόγηση, ἡ θεία κατάρα-
κι ἡ δύναμη τοῦ ἀπλήρωτου ἡ Ἀρχή
τρίακμο μοναδικό κι ἀπόλυτο
τῆς ζοφερῆς πορείας στά πεζοδρόμια.

Εἶμαι ἡ θυμέλη τοῦ ἀστρικοῦ χοροῦ
γιατί πολύ ἐπόνεσα.

ΘΑΥΜΑ

Ἦρες πολλές τό κούτσουρο μισόκαιγε στό τζάκι
μάταια περιμένοντας τό σύντροφο -ἕνα σύντροφο-
γιά ν' ἀκουμπήσει καί νά χαθεῖ.

Ἐνα κλίμα σιωπηλῆς ἐγκαρτέρησης
χλωμό καί ἀκίνητο ἀπό τήν χαύνωση τῆς περιπέτειας.

Δυνάστης ἔκπτωτος στίς λεωφόρους ἢ βροχή
ταχτοποιοῦσε τά σκισμένα ρουῖχα τῆς κραιπάλης της
καί ἀποσυρόταν βιαστικά
ἀφήνοντας τίς τελευταῖες σταγόνες στίς ἄκρες τῶν κλαδιῶν
νά τρέμουνε τό πήδημα στήν ἄσφαλτο.
Κάποιος πού τίναξε τό δέντρο τίς ἀποτέλιωσε.
Κι ἡ φύση ἀνακλαδίστηκε μέ τίς παλάμες στόν αὐχένα.

Τότε
ρίξαμε κι ἐμεῖς λίγο νερό στό τζάκι
καί ἀνακλαδίστήκαμε ἀπό συνήθεια.
Πίσω ἀπό προσωπίδες μολυβένιες
στούς προβολεῖς τῆς βραδινῆς πυγολαμπίδας
κλείναμε χίλιες φορές τό γῦρο
μετρώντας κομποσκοίνια νεκρῶν ἀποφάσεων.

Ἔπειτα

νίβαμε τὰ χέρια ἀπὸ τὸ αἷμα μας
καὶ δέρναμε τὸ μαξιλάρι γιὰ νὰ φουσκώσει.
Κι ὅταν ὁ μῦθος ὀνομάτιζε τὰ μυστικά κι ἀνείπωτα
τὰ καταχωνισμένα στ' ἄδυτα τῆς τρικυμίας πού ταξιδεύει
ἀρκοῦσαν οἱ μικροὶ φόβοι τοῦ ἑαυτοῦ μας
γιὰ νὰ γυρίσουμε ἀμέτοχοι, ἀπ' τίς Συμπληγάδες
στούς στέρφους τόπους τῆς ἀνέκκληχτης συνέχειας.

Ἴσως δὲν εἶδαμε σωστά τὰ ὄνειρα.

Ὅμως θυμᾶμαι πῶς ἀκούμπησαν τὰ βλέμματα
σέ μιάν ἀθόρμητη ἀντιστήριξη.
Γιὰ ν' ἀκουστοῦνε βήματα στό ἔρημο πλακόστρωτο
καὶ νὰ στηθοῦν οἱ λυχνοστάτες νέων ἐλπίδων.
Θυμᾶμαι πῶς πλησίαζαν οἱ ἄκρες τῶν χειρῶν
προσμένοντας τὴν φαντασμαγορία τῆς μίξης καὶ τῆς ἔκρηξης
-πάντα ἀνεβαίνει στούς ἴστους τῶν πεπρωμένων ἢ εἰκόνα σου
γιὰ νὰ ξεδιπλωθεῖ καὶ νὰ εὐλογῆσει
τὰ στεφανώματα τῆς ἔφηβης δημιουργίας.
Κι ἐκεῖ πού σέρνανε τὰ θυματὰ ἀσημένια μοιρολόγια
τὸ χρῶμα τῆς ἀνατολῆς ἀνάγγειλε
τὸ ἀνθρώπινο καλοκαίρι.
Μιά στιγμή κρεμάστηκε στὸν ἥλιο
χαϊδεύοντας τὴ θέρμη της
μέ καθαρὴ κι ἀκλόνητη παλάμη.

Πάνω στὸν μυστικὸ ἄμβωνα τῆς νέας ἀλήθειας
ντύθηκε τὴν ὁμορφιά τοῦ ἔρωτα
κι ἄπλωσε τίς φτεροῦγες της γιὰ νὰ χωρέσει.
Μέσα στὴν ἀγκαλιά τῆς ἀγάπης ἀρχίζει ὁ μίτος τῆς
ἀπολύτρωσης.

Εἶναι ὁ πέπλος ὁ μοναδικὸς πού ξέχασε νὰ πέσει
ἀφήνοντας κάποια μικρὴ γωνιά στό ἄπειρο
ὅσο γιὰ νὰ πατήσουνε τὰ δάχτυλα τοῦ ἑνὸς ποδιοῦ.

Λένε πὼς θάμπωσαν τὰ μάτια σου
μετρώντας μερικά ἄσπρα δόντια
βλέποντας στίς θηλές τοῦ στήθους τὸν ὄργανό
καί στ' ἀνοιγμένα χεῖλια τὴν ἔξαρση.
Λένε πὼς δέν χώρεσες τὴν ὥρα τῆς αἰωνιότητας
πὼς λύγισες στό φῶς τοῦ Μυστηρίου.

Κι ὅμως θά μπορούσες νὰ μὴ μιλήσεις γιὰ λίγο.
Ἴσως εἶχα προλάβει μὲ γεμάτο δισάκι
τὰ μυστικά μονοπάτια τοῦ ἥλιου
πρὸς τὴ χαμένη καλύβα τῆς Πηγῆς.
Πέρα ἀπὸ τὸν μαντικὸ τρίποδα
μέσα στὴν Δελφικὴ ἐπιγραφή.
Ἴσως εἶχα προλάβει, πρὶν νὰ κλειστοῦν στοὺς τάφους τὰ
ἐρωτήματα.
Ὅταν ματώθηκες στίς φάραγγες

ψάχνοντας για τὰ ἴχνη τῶν ἀνέμων
δέν μπορείς νά ἠσυχάσεις πέρα ἀπ' τὸ Θαβώρ.

Ἄκόμη αὐτὸ τὸ κούτσουρο μισοκαίει
ζητώντας ἓνα σύντροφο γιὰ ν' ἀκουμπήσει καί νά χαθεῖ
μέ μιὰ ἐκτυφλωτικὴ ἔκρηξη.

ΣΤΟΛΙΔΙΑ ΤΟΥ ΤΟΙΧΟΥ

Εἶπα ν' ἀφήσουμε τίς φαρδιές λεωφόρους τῶν ἀντιφάσεων
μέ τά συμπλέγματα τῶν ἤχων πού δέν ἀκούγονται
τά φορτωμένα πέλματα πού δέν μποροῦν νά κινηθοῦν.
Πέρα μακριά στά σφιγμένα χεῖλη τοῦ ὀρίζοντα
μιὰ ἀνώμαλη γραμμὴ ἀπλώθηκε καί πέτρωσε στήν κρύα
θάλασσα

-πιο κάτω βρίσκεται το χάος τῆς ἁμαρτίας-
δίνοντας ἕνα νόημα κι ἕναν προορισμό
στίς ἄσπρες χαῖτες τῶν κυμάτων.

Βαθύς κι ἀντίθετος ὁ ἄνεμος
βαθιά καί ἀκατασίγαστη ἡ ὄρμη
τῆς ἄλμυρῆς πορείας.

Καί μέσα στήν ὑγρή ἀντάρα τοῦ ἀφρισμένου ποδοβολητοῦ
ἕνας ἀγώνας προαιώνιος, ἕνα κατάρτι
πυρσός ἀνέσπερης νοσταλγίας
χαμένος στήν ἀρχαία μας ἀναζήτηση.

Γιά νά σκιστεῖ τοῦ πρόναου τό παραπέτασμα
καί νά προβάλει ἡ λάβα τῶν ἐγκάτων
μιὰ ἐκθαμβωτικὴ ἀνάδυση.

Τότε θά δέναμε τίς κατευθύνσεις στήν πρώτη δέστρα
θά στρώναμε μέ τίς παλάμες τά μαλλιά
καί θ' ἀποβιβάζομασταν
μέ ἀπλές συνομιλίες νευμάτων.

Ἐπάρχει μιὰ τέτοια ἀνάσα πού γυρεῖει
τά χεῖλη τοῦ πετρωμένου βασιλιᾶ.

Μά περιμένοντας ανέβηκαν τά χρόνια στά σύννεφα
λευκά χρόνια λευκά σύννεφα
τοῦ ἀνυπόστατου.

Εἶπα νά γυρίσουμε στούς στενοῦς δρόμους τοῦ παρελθόντος
μέ τίς χωμάτινες αὐλές, τίς καγκελένιες πόρτες πού καλωσόριζαν
τούς ἐρχομούς.

Ἐκεῖ ὑπάρχει ἀκόμη ἓνα σπασμένο κεραμίδι
μέ τό ζεστό σου σάλιο στή μιά του ὄψη.
Ἐπάρχει στόν ἀέρα τό χαμόγελο, τό πρῶτο σου
τόσο ἀπρόοιπτο, τόσο ἐπιτακτικό
πούκανε ἐσένα νά ντραπείς κι ἐμένα νά μεγαλώσω.

Γύρισα λοιπόν ἐδῶ καί σέ περιμένω
ἀνάμεσα σέ τοῦτα τά φεγγίσματα
πού τέντωναν τίς χορδές τοῦ κορμιοῦ μας,
τοῦτες τίς θερμές ἀγκαλιές πού ἄδειασαν στίς ἀποβάθρες,
τοῦτα τά κρυφά σχολιά τῆς ψυχῆς μας
καί τίς κρυστάλλινες πηγές τῆς εὐαισθησίας μας.
Ἄλλα αὐτά τά τρυφερά κτερίσματα
τά κρέμασα στούς τοίχους τοῦ δωματίου μου
πού ἀρχίζουν τώρα νά χορταριάζουν.

ΟΤΑΝ ΝΥΧΤΩΝΕΙ

Τοῦ χρόνου σά σήμερα...

-Τόσες μέρες στοιβαγμένες

ξηρόφυλλα στήν πόρτα τῆς αὐλῆς

σάν μιά στιγμή πού ξεψύχησε.

Μά ὅταν στολίζεις τά μάτια κι ἀναστηλώνεις τά χαμόγελα
δέν πρέπει νά θυμᾶσαι-

Τοῦ χρόνου σά σήμερα θά βάζω στή σειρά

τά διάφορα τοῦτα μικρά ἐνθύμια

-λογῆς λογῆς χαιμαλιά φανταχτερές κορδέλλες

κόκκινες χάντρες οὐρανόχρῆσ καί κίτρινες

φλουριά τσιμπίδια κι ἀσημόχτενα

διπλόφαρδες βελέντζες

καί τό φαρδύ φουστάνι τῆς κυρούλας

πούσερνε στό χαγιάτι τά μυστικά-

χίλια λιθάρια σάν ἄσωτα παιδιά

για νά στεριώσουνε τό νέο μου σπίτι.

Τοῦ χρόνου σά σήμερα θ' ἀνοίξω τά παράθυρα

νά ὑποδεχτῶ τόν καινούργιο ἥλιο.

Θά κατεβῶ μέ γρήγορα χέρια νά σκουπίσω τήν αὐλή

ἀπό τ' ἀπόνερα καί τίς πευκοβελόνες

ταχτοποιώντας τίς ὥρες πού ὠρίμασαν

καί τούς γυρολόγους πού περιμένουν.

Αυτές τίς σταγόνες πού κρέμονται στ' ἀπέναντι κεραμίδια
θ' ἀπλώσω τό χέρι νά τίς πάρω
νά τίς φορέσω διαμάντια στό μέτωπο.
Κι αὐτά τά μικρά ἄσπρα σύννεφα
πού τόσα χρόνια κρυφομιλοῦν μέ τήν κορφή
θά τά περάσω γύρω στή μέση μου
γιά νά μπορῶ καλύτερα να χορεύω.

Τοῦ χρόνου σά σήμερα θά λύσω τά χαλινάρια τῶν ἀνέμων
καί θά πετάξω μαζί τους ἀνέμελη
στίς ἀνοιχτές ἀγκαλιές πού περιμένουν.

Ἐγώ, ἡ Ἀγγελική.

-Καί ὅλα αὐτά γιά νά μπορέσει νά νυχτώσει πιό γρήγορα.

E

ΕΝΑΤΕΝΙΣΗ

Ἐδῶ κοντά ὑπάρχει μιά ὑποψία!

Τά χτεσινά μας λόγια ζάρωσαν τά μέτωπα
ἄφησαν μιά τελευταία ἀνάσα και σωριάστηκαν.

Ὅ,τι προφτάσαμε κι ἀγγίξαμε ἦταν μιά ἀστραπή
πού πέρασε μαζί μας στήν αἰωνιότητα.

Τώρα ζητᾶμε τίς φωνές τῶν ἡρώων
γιά νά τινάξουμε ἀπ' τό κεφάλι τή στάχτη
καί νά ἐτοιμάσουμε τ' αὐριανά ἔπαθλα.

Ἐδῶ κοντά ὑπάρχει ἕνα αἶσθημα ζῶης!

Αὔριο θά σταθοῦμε ἀμέτρητοι, χωρίς νόημα
χωρίς νά στοχαζόμαστε τήν βαριά ἱστορία μας
χωρίς να προμηνύουμε τά παιδιά μας.

Ὅποιος εἶναι δυνατός δημιουργεῖ τίς συνέπειες.

Κι ὅποιος ἀντέξει τήν ὑπεύθυνη μαρτυρία του
θά ξεδιπλώνει σέ μιά κώχη τό χρόνο
φτιάχνοντας τή ζωή του ἕνα σωρό στιγμές ἀναπάντεχες.

Κάποτε ὅλοι ἐτοῦτοι τραγουδοῦσαν καί πέθαιναν
ἀγαποῦσαν καί πέθαιναν, ἀπαντοῦσαν καί πέθαιναν.

Ἐμεῖς δέν μάθαμε ποτέ τί θά πεῖ θάνατος.

Αὐτά καί κάτι ἄλλα ζεστά νοσταλγήματα
μείνανε μέσα στίς κἀννες τῶν ὄπλων μας
σάν τίς γεμίσαμε λίπος, τή μέρα τῆς Ἀνακωχῆς.

Ἐμεῖς ἔχουμε μάθει τί θά πεῖ ζωή.
Κι αὐτό θά εἶναι ἡ τιμωρία μας.

Μόλις εἶχαμε σαλιώσει τά μαλλιά στή λάμψη μιᾶς φωτοβολίδας
καί τρέχαμε ν' ἀγαπηθοῦμε μέ κάποια περαστική.
Μόλις εἶχαμε σκουπίσει τά χέρια ἀπό τίς κηλίδες,
αὐτές πού πιά ἀργά θα μένανε ἀνεξίτηλες,
ὅταν ἡ πρώτη καμπάνα ξετίναξε τό κορμί μας
πιά πέρα ἀπό τά τελευταῖα συρματοπλέγματα
γράφοντας πάνω στίς παλιές τίς νέες λέξεις
αὐτές πού θά φωνάζαμε μέ τήν ἴδια ἔξαρση
καί μέ τήν ἴδια ἀσυδοσία.

Ἐμᾶς μιᾶς βρῆκε ἡ πιά ἀπρόοπτη μέρα
σάν πάντα, ἀπασχολημένους "κατά πρηνοῦς"
ψάχνοντας γιά τό τέρμα τῆς ψυχῆς μας.
Ἐπειτα γυρίσαμε στόν καινούργιο ἥλιο
συνεχίζοντας τό ἴδιο βῆμα ἰλίγγου.
Καί γίναμε οἱ ἐκλεκτοί μιᾶς ἀδυσώπητης ἀνάγκης
νά μείνουμε μονάχοι καί ἀστόλιστοι.

Ἐδῶ κοντά εἶναι ἡ ἐποχή τῆς σποράς.
Κανείς δέν μπορεῖ νά κρατήσῃ τά χέρια μας.
Αὐτά τά χέρια πού σήκωσαν ἀβοήθητα
τό σάπιο φέρετρο μιᾶς ἐποχῆς
αὐτά τά χέρια πού τώρα ξέρον
πώς τό δικό μας φέρετρο εἶναι ἀσήκωτο.

.....

Ὁ πρωϊνός ἥλιος εἶναι χαρούμενος καί φρέσκος σάν μικρό παιδί.
Ἐυπνᾶ μέ τήν εἰκόνα τῆς ἀπροσδόκητης εὐκαιρίας
πηδᾶ χαρούμενα ἀπ' τίς κορφές στά κεραμίδια καί τά μέτωπα
ἀπλώνει τίς νυχτερινές καρδιές μας στά παράθυρα
καί μᾶς μεθᾶ μέ γεύση τρεχόμενου νεροῦ.
Σήμερα λούζει τό κορμί μας μιά ἐνατένιση
καί εἶναι εὐκαιρία -μοναδική- νά ξημερώσει.

ΣΚΟΥΡΑ ΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Τό βραδινό χέρι
πού άπομακρύνεται
-μαζί μέ τήν καρδιά μου-
άπλωμένο
ύστερικό
σάν ίκεσία
πού δένει τήν άπόσταση
μ' ένα ρῖγος.

Στίς άκρες τῶν δαχτύλων
βελούδινη άφή
τά χείλη σου
ή τελευταία σου λέξη
Άγάπη μου
Οδύνη
Αποχαιρετισμός.

Τά πικρά τά μάτια
τρέμισαν
καί βυθίστηκαν
σ' ένα δάκρυ
πούγινε θάλασσα
ταξίδι
ανάμνηση.

ΑΠΟΨΕΙΣ

Σκέφτομαι πῶς
θα μπορούμε νά μιλάμε ἀπό σήμερα
ἀφοῦ κι ἐχτές
ἤμασταν τό ἴδιο ζωντανοί καί τό ἴδιο ὑπεύθυνοι
μέ τά μεγάλα μας μάτια σ' ἓνα φαντασμαγορικό θέαμα πού μᾶς
μαγεύει
καί μᾶς λυμαίνεται
καθώς ἡ ἄσπρη σκόνη
τό χαμηλό ντιβάνι κι ἡ ζωντανή ζωγραφιά.
Σάν κλείσει ἀκόμη μιά φορά ὁ κύκλος τῆς ἀγορᾶς
μ' ἐκεῖνον τόν γυμνό τρόπο τῶν τύπων τῶν ἥλων
βλέπω πόσο ξεχείλισαν τά δάχτυλα.
Αὐτό τό ἀρχεῖο τῆς μνήμης πού πρεσβεῦαν
ἔγινε μιά κηλίδα αἷμα καί μᾶς σκέπασε.
Κι ὅμως τό πρωῖ πρέπει νά εἶναι ἀπόφαση
καί ὄχι χτεσινή ἀπορία
ἡ φωνή πρέπει νά εἶναι ὑπόσταση
καί ὄχι ὑπόθεση
τά μάτια του κοιλάδα καί ὄχι φάραγγα.
Μιά γοερή ἐπίταση στά ἔσχατα
καί εἰσερχόμεθα εἰς τήν χορείαν τῶν ἀθανάτων
μέ ὅλη τήν καλή μας θέληση.

Κάποια ρωγή στά μολυβένια παραπετάσματα
καί ιδίως μιά κόχη φεγγαριοῦ
νά πεῖ τά ἡμερα λόγια
πού ἀπαιτοῦνται.

ΑΡΜΟΝΙΑ

Αὐτός ὁ Θεός
κι αὐτό τό ἁμάρτημα
αὐτός ὁ ἔρωτας
κι αὐτή ἡ πλήξη
αὐτή ἡ ζωή
κι ὁ κάθε θάνατος
εἶναι τόσο ἄρμονικά.

ΚΟΧΥΛΙ

Μέσα σέ τοῦτο τό κοχύλι
ὑπάρχει ἓνα χαμόγελο
γεμᾶτο δυνατή θάλασσα
γεμᾶτο μυστικό ταξίδι
γεμᾶτο νύχτα ἀξεδιάλυτη.
Ἐτοῦτο τό κοχύλι εἶναι δικό μου.

ΑΜΠΟΤΕ

Κάποτε
τά λόγια μας
θά μᾶς σώσουν.

ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Ποιός θά μπορέσει νά τελειώσει μέ τόν ἑαυτό του;
Ἄφήσαμε τά χρόνια νά κυλήσουν σέ ξένη ἀναζήτηση
ψάχνοντας γιά τά χνάρια κάποιας εικόνας πού πέρασε
ἢ κάποιας ὀργῆς πού περιμένει.
Βαθιές τομές στίς ἀπηχῆσεις τῶν ἀνέμων
καί πύρινα ἐπιγράμματα στά ὑπέρθυρα τῶν κατακτίσεων.
Περάσαμε τούς κύκλους τῶν χειρῶν
μ' ἓνα σωρό ἀνέμελες προτάσεις
μέ προσταγές αἰωρούμενες
μ' ἓνα ψέμα παγκόσμιο κι ὀδυνηρό.
Ἄφήσαμε τά χρόνια τά μυστικά
χωρίς οὔτε μιᾶς στιγμῆς ἐνατένιση.
Καί μείναν ἄνοιχτες οἱ ἀμπάρες τοῦ βάθους
-μιᾶ οὐτοπία πού κανεῖς δέν ἐπιχείρησε-
γιατί δέν εἶχε ἀκόμη περισσέψει ὁ πόνος
καί δέν εἶχαμε ἀπομείνει χωρίς φωνή.

Ἴσως κάποιος γλυτώσει μιᾶ τόση σπατάλη
μέ τά λόγια του.
Ἴσως ἐξιλεώσει τούς αἰῶνες
Κάποιος
Ἴσως στολίσει μ' ἐπιχειρήματα τήν ἀπάτη.
Μά τώρα ποιός θά τελειώσει πού εἶναι τόσο ἀργά;
Ποιός θά ἀντισταθεῖ στήν αἵματηρή μας πορεία

ὅταν ἡ δύναμη μακελεύει τὸν ἑαυτό της
καὶ ἡ σκέψη προστατεύει τὴν ὀμηρεία της;

Αὐτό πού περιμένει τὴν πρωϊνὴ ὥρα
γιὰ νὰ προβάλει τίς ἀντικρυνές βουνοκορφές
δὲν εἶναι ἡ ἄχνα μιᾶς εὐχῆς
οὔτε τὸ πνῖγος μιᾶς κατάρας.
Ἔτσι θὰ μπορούσαμε μέ τὸν καιρὸ
νὰ γυρίσουμε τίς καρδιές μας ἀπ' ὅλες τίς μπάντες
νὰ τίς δεῖ ὁ ἥλιος.
–Τ' ἄγραφα ἢ τὰ γραμμένα ἢ τὰ ὀνειράτα
ἢ ἔκρηξι μιᾶς μέρας τοποθετημένης!
Μιά ἀγκαλιά ἀπὸ θερμές συγκινήσεις
κοντά στὶς μνημέες τῶν λευκῶν μαλλιῶν
καὶ τὰ τριξίματα τῆς ρίζας–.
Εἶναι μιὰ ἀπολιθωμένη ἀτμόσφαιρα
τό σκάσιμο κάποιας ἐπιδερμίδας
κι ὁ ρόγγος μιᾶς χελώνας πού σέρνεται.

Μέ τὴν εὐκαιρία τοῦ χρόνου πού πέρασε
ἔφυγε ὅ,τι μπόρεσε νὰ φύγει.
Κι οἱ Ζαρατοῦστρες κι οἱ Θεοὶ κι οἱ Δαίμονες
στήλεις μνημεῖα κι ἀγάλματα
σ' ἓνα χορταριασμένο μασσωλεῖο.
Κι ἔχουμε μείνει μόνοι μας, οἱ ἴδιοι
πρῶτη ἀπαίτηση τῶν ζωντανῶν
ultima ratio defuncti.

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΜΟΥ

Τά μαλλιά μου εἶναι κόκκινα
τό κόκκινο τῆς πληγῆς
τό κόκκινο τῆς ἡμέρας

Αὔριο
πού τά χέρια θ' ἀποσυρθοῦν
ἀπό τίς χειραψίες τῶν συστάσεων

Τά μαλλιά μου στάζουν αἷμα
πικρά καί αἷμα
μῖσος καί αἷμα

Αὔριο
πού τά λόγια θα ἐπιστρέψουν
ἀπ' τίς ἀναζητήσεις τῶν δρόμων
καί τίς περιπλανήσεις τῶν σαλονιῶν

Τά μαλλιά μου εἶναι ἀνένδοτα
ὅπως τό μῆλο τῆς Δημιουργίας

Αὔριο
πού τά μάτια θα πλημμυρίσουν
ἀπό τή θέρμη τῆς πέτρας
καί τό χάδι τῆς γῆς

Τά μαλλιά μου

θά ρίζουνε τίς ἀλῆαιες
τῶν τελευταίων πράξεων
θά σκεπάσουν τή γύμνια
τῶν βιασμένων καρδιῶν
θά σκουπίσουν τή λάσπη
τῶν ἀνοιγμένων πελμάτων

Θ' ἀφήσουν τούς τόπους
τῶν λυγρῶν συναντήσεων
θά κλείσουν τίς πόρτες
τῶν στεγανῶν δωματίων

Τά μαλλιά μου

θά καθαιρέσουνε τά χαμόγελα
θά λύσουν τά νεῦρα
θά ἐλευθερώσουν τούς μορφασμούς

Τά μαλλιά μου εἶναι κόκκινα
γιά ν' ἀμυνοῦν.

ΣΥΝΟΔΕΥΟΝΤΑΣ ΕΝΑ ΚΛΗΡΟΔΟΤΗΜΑ

Ὡ μή μου πεῖτε, ἀγαπημένη μου
πὼς πέρασα σιωπηλὸς ἢ πέρασα ἀδιάφορος
τὴν πυρωμένη ἀτμόσφαιρα τῆς καλλονῆς σας

Μὴν πεῖτε πὼς δέν ἔσυρα καυτὴ τὴν ἀνάσα μου
ἀπὸ τὰ ἄσπρα δόντια στὰ κίτρινα δόντια
-μ' ὄλες τίς ποικιλίες τῆς ἀπλυσιαῖς καὶ τῆς τερηδόνας-
ἀπὸ τὰ στήθη χωρὶς στήθια στὰ στήθη πού πλημμύρισαν
-μ' ὄλες τίς παραλλάξεις τοῦ ζόφου καὶ τοῦ μάρμαρου-
ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς πηγῆς στὸν πάτο τοῦ νερόλακκου
ἀπ' τὸ βλέμμα τοῦ ἀετοῦ στ' αὐτὴ τῆς νυχτερίδας
ἀπὸ τὴ πίκρα του δαφνόφυλλου στὴ γλύκα του λωτοῦ.
Μὴν πεῖτε πὼς δέν ἔψαξα μὲ σύνεση
μὴν πεῖτε πὼς δέν χάϊδεψα δέν φύλαξα μὲ ἱερὴ λατρεία
τούς τόσους τόμους τῆς βιογραφίας σας
ὅταν ἐμεῖς δέν εἶχαμε ἓνα κομματάκι χαρτί
νά ψήσουμε τίς ρέγκες τοῦ συσσιτίου.

Μιά στοιβὰ μορφές ἑνας σωρός εἰκόνες
μὲ ξεγδαρμένα χρώματα μὲ κορνίζες σαθρές
παραπεταμένες σὲ κοινὴ διάθεση
ἀνήμπορες σὲ κοινὴ ἀπληστία.
Ἦρθαμε κι ἐμεῖς σοβαροὶ τὸ περασμένο σάββατο

μ' ἓνα φραγγέλιο σκορπίσαμε τούς ἀνίκανους τυμβωρύχους
μέ μιά μάσκα τρομάξαμε τούς κακούς μιμητές
βγάλαμε τά σκληρά μας λόγια τά ἀπαγγείλαμε
ἔπειτα θυμηθήκαμε τή μεγάλη μας ἐπιείκεια
δακρῦσαμε καί κάναμε εἰς μνήμην πολλές δωρεές.

Μιά θάλασσα ἁμαρτίες.
Ρίξαμε ἓναν σταυρό ν' ἀγιάσουμε τά ὕδατα
ραντίσαμε συγχρόνως με τήν ἀηδία μας τήν περιφρόνησή μας
βουτήξαμε μετά τά δάχτυλα στόν κόρφο καί σταυροκοπηθήκαμε.

Ἦ μή μοῦ πεῖτε πώς δέν ἦρθα.
Ψηλάφισα μέ τόσον ἔρωτα στίς ἄκρες τῶν δαχτύλων
τά βλέφαρα, τίς τρύπες τῶν καρφιῶν
τό νόημα τοῦ λόγου πού δέν ὀλοκληρώθηκε
τό νόημα τῆς ἀγάπης πού δέν ἦρθε.
Γονάτισα καί ζέστανά τά κρυφά σας ὄνειρα
βυθίστηκα στό νᾶμα τῆς μυστικῆς σας νοσταλγίας
σᾶς σήκωσα τά πόδια τόσο ψηλά
πού πονέσατε.

Μ' ἓναν ἀσφυκτικό καρπό, μ' ἓναν καρπό ἀνώριμο
στήν ἱεροτελεστία τῆς ἀνοιξης, τήν ἱεροτελεστία τῆς βροχῆς
τήν ἐποχή τῆς ἀνάπτυξης, τήν ἐπαλληλία τοῦ χρόνου
ζαπλωμένη ἔτσι μέ τόση κατάνυξη
μέ τά χέρια καί τά πόδια ὄρθια

σάν ἓνα ἀνάσκελο βατράχι
μουντζώνατε τόν οὐρανό.

Τώρα βέβαια εἶναι καί τά αἰσθήματα
ἐκεῖνα πού κρατοῦσαν τίς χλωμές λαμπάδες τῆς τελετῆς
καί τόν γύρο τοῦ λεπτότατου ὑμένος σας.
Θα μπορούσαν νά γανώσουν τά τοιχώματα τῶν ἀρτηριῶν μας
νά μεταθέσουν τά συρματοπλέγματα τῶν ἀγώνων μας
γύρω ἀπ' τό ἀτλαζένιο λάβαρό σας.
Θά μπορούσαν νά μετριάσουν τούς ὀργανισμούς τῶν στοχασμῶν
μας
καί ν' ἀναστρέψουν τίς ὀρμές τῶν αἰώνων μας
χαρίζοντάς σας ἓναν κόσμο γιά τίς γιορτές τῆς Ἀποκριᾶς.

Εἶναι ἀκόμη οἱ ἀνησυχίες καί τά ρίγη
τά ρίγη τῶν κακόγραμμων κλαδιῶν, πού απογύμνωσαν
οἱ χειμωνιάτικοι μῆνες, οἱ ἀληθινοί, οἱ βάνουσοι
οἱ μῆνες πού ξεχειλοῦν δύναμη, πού βοοῦν ὀρμή, πού ξερνοῦν
σπέρμα.

Τά ρίγη πού μπερδεύουν τήν ἀνάσα σας
πού καταδυναστεύουν τό ρυθμό σας
στό μεγαλεῖο μιᾶς ὑπερκόσμιας μεσολάβησης
στήν τραγικότητα μιᾶς συνταρακτικῆς ἐπιστροφῆς
μέ τίς ἄγραφες πλάκες τοῦ μαρτυρίου.
Αὐτά τά ρίγη μετουσιώνοντας
κάποιο ἀκριβό διαμαντικό ἢ κάποια βραδινή τουαλέτα.

ᾠ ἀγαπημένη

Εἶπαμε νά τεντώσουμε τά πληγιασμένα νεῦρα
νά ἐκβιάσουμε τούς χτύπους τῶν παλμῶν
εἶπαμε νά ξεπλύνουμε τούς πόρους
αὐτούς πού γεμίσατε μέ τά σάλια σας
νά φτάσουμε τίς στάθμες τοῦ πόνου καί τοῦ αἵματος
ν' ἀνοίξουμε τίς στρόφιγγες τοῦ κορμιοῦ μας
νά τίς μειώσουμε

Εἶπαμε νά σηκώσουμε τά βλέμματα
πάνω ἀπ' τό πηγάδι τῶν λιπαρῶν σκιρτημάτων σας
πάνω ἀπό τό φράγμα τῶν ὑποκριτικῶν στεναγμῶν σας
πάνω ἀπό τίς τρύπες πού γέμιζαν τά μάτια σας.

Βέβαια μᾶς βοηθήσατε ὅσο ἔπρεπε.
Μεταφέρατε τήν ἡδονική σας πρόκληση
ἀπό τή ρίζα τοῦ ἐνός αὐτιοῦ στή ρίζα τοῦ ἄλλου
κι ἐμεῖς ἀφεθήκαμε
Ἄνακατέψατε φύλλα δάφνης καί φύλλα συκῆς
κι ἐμεῖς ὄραματιστήκαμε.
Ἐποσχεθήκατε τήν τέλεια δύναμη τήν κρίσιμη ὥρα
μέσα στήν ὄρμη καί μέσα στά σπλάχνα σας
κι ἐμεῖς ἐνεργοῦμε
Βέβαια μᾶς βοηθήσατε ὅσο γινόταν
μέ τίς ἱερές ἐπικλήσεις σας καί τίς μυστικές οἰμωγές σας
μ' ἐκεῖνα τά ὑπέροχα πόδια σας

πού τά προσφέρετε κατεβασμένα, λυγισμένα, μισοκλεισμένα ἢ
ἀνοιχτά.

Ἐπειτα τραβήξατε τά χεῖλη ἀπ' τ' ἀπογυμνωμένα μας πιά
κόκκαλα
σκουπίσατε μέ το πετσί μας τά μεριά σας
καί κοιμηθήκατε.

ᾠ!

Ποῦ εἶναι ἡ στιγμή πού θά κοιτάζουμε μ' ἀδάκρυτα μάτια
τά κενά κράνη καί τά πλυμένα συρματοπλέγματα
πού εἶναι ἡ στιγμή πού θά δεχτοῦμε
μέ καθαρή καρδιά τό φίλημα τῆς μεταμέλειας
ὅπου μέ σίγουρο βῆμα θα δρασκελίσουμε
τό δαπανημένο μας σπέρμα, τά συντριμμένα μας νοσταλγήματα
πού θ' ἀρνηθοῦμε τούς ἀσφόδελους καί θά πετάξουμε τίς
μαργαρίτες.

Πού θά σκουπίσουμε τό πρόσωπο ἀπό τά χνῶτα τῶν οἰκτιρμῶν
πού θά ἀδειάσουμε τόν δίσκο ἀπ' τῶν περαστικῶν τά κέρματα
-τήν πρόσφορη ὀδύνη καί τούς κομμούς τῆς συγκατάβασης-
θά ξύσουμε ἀπ' τό στήθος την κόρα τοῦ ἐναγκαλισμοῦ
κι ἀπ' τήν παλάμη τά λέπια τῆς χειραψίας.
Πού θά ξεχάσουμε στά κατάρτια τά μαῦρα πανιά
-καημένη Πασιφάη καημένη Φαίδρα πῶς πονέσατε-

ἔτσι γιὰ νὰ χαζέψουμε τίς πτώσεις ἀπ' τόν ἀπόκρημο βράχο
καί νὰ χαροῦμε τίς συναγωνιζόμενες προσποιήσεις
Ἐλελεῦ Ἰοῦ Ἰοῦ.

Ποῦ εἶναι ἡ στιγμή πού θά λύσουμε τά σκοινιά τῆς συσκευασίας
μας
Ποῦ εἶναι ἡ στιγμή πού θ' ἀγνοήσουμε, πού θά συγκροτηθοῦμε.

ᾠ μὴν πεῖτε

Τόσους αἰῶνες συντεταγμένοι
κοκκαλωμένοι μπροστά στή γυαλισμένη σας σάλπιγγα
μέ τά μάτια προσηλωμένα καί τ' αὐτιά ἀνοιχτά
περιμένουμε νά ἐκπαιδευτεῖ ἡ ἐκπνοή σας
νά πάγει πιά νά ἴναι στριγγιιά, νά γίνει σάλπισμα.

ᾠ μὴν πεῖτε πῶς δέν ἦρθα γυμνός, δέν ἦρθα ἔτοιμος
μὴν πεῖτε πῶς δέν σᾶς κόρεσα
μέ τό αἷμα μου
ἀγαπημένη.

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Οἱ ἐγκαταλειμμένοι δρόμοι ἀντηχοῦν
τό χτύπημα τῆς καμπάνας.
Ἄδειοι οἱ δρόμοι
ἄδειος ὁ κόσμος
ὁ ἀέρας ἀκίνητος
κι ὁ ἀντίλαλος τῆς ψαλμωδίας
κατακαθίζει
βαρῦς
στά πεζοδρόμια.

Πίσω ἀπ' τὴν μισοκλεισμένη γρύλια
τρέμει ἓνα καντήλι
κι ἡ γάτα
περιμένει καθιστὴ
στό κεφαλόσκαλο.

Κάπου μακριά
οἱ ἄνθρωποι πηγαίνουν
πίσω ἀπόνα φέρετρο
τό ἀκάνθινο κεφάλι τους
τά λογισμένα σώματά τους.

Δυὸ σκούροι μενεξέδες τὰ πελώρια μάτια τους

Πίσω ἀπόνα φέρετρο
φλόγες ἰσχνές
στίς τρύπες τῆς παλάμης τους
κύματα λιβανιοῦ
ἀπ' τ' ἀνοιγμένα στόματά τους.

Κάπου μακριά
πίσω ἀπόνα φέρετρο οἱ ἄνθρωποι ταξιδεύουν
τό ἔργο τους.

Ἄφησανε τήν πόλη
ἀφήσανε τήν χώρα.

Δέν ξαναγύρισαν.

Κι ἔμεινε ἀσήκωτος ἀπό τό χάος ὁ ἥλιος
ἀγύριστο τό μάγγανο τῆς γῆς.
Ἦ νύχτα
ξαπλωμένη στίς ταράτσες
ἀνακλαδίζεται.

Κι οἱ μέρες κυλοῦν
καί τά χρόνια κυλοῦν
καί τό καντήλι σιγά σιγά σβήνει
κι ἡ γάτα κουρασμένη ἀποκοιμήθηκε.

Ποιός θά μετακινήσει τή νύχτα
τή μοναξιά.

Οί δρόμοι τῆς πολιτείας χάσκουνε
κενοί.
Μόνο ἡ ἀνάμνηση τῆς καμπάνας
καί τὰ σκληρά μου βήματα στην ἄσφαλτο.

Η ΘΑΛΑΣΣΑ

Δέν μπορῶ νά καταλάβω τή θάλασσα
ὄταν ἀπλώνει τό δειλό της χάδι
μιάν ἀρμυρή ἀνάσα πού σέ καλεῖ στά ἐρωτιάρικα χέρια της
ἕνας ψίθυρος πού τριγυρίζει τά πόδια σου θαμμένα στήν ἄμμο
σπρώχνοντας ἕνα ρῖγος πρὸς τά γόνατα
ἕναν πνιγμό πρὸς τήν καρδιά.

Κι αὐτό τό ὑπερήφανο τοπίο πού γονάτισε
σάν ἱερός προσκυνητής
κι ἔπειτα ξάπλωσε ἀνάσκελα καί σούρθηκε νοσταλγικά στά ὕγρα
της χεῖλη
συντρίβοντας τό σῶμα του σ' ἕνα σωρό μικρούς κόκκους
ἀσήμαντους
αὐτούς πού παίζουμε τώρα μέ τά δάχτυλα
γεμίζοντας μιάν ἄδεια λέξη ἢ ἕνα τρύπιο ὄνειρο.

Κι ἐσένα πού γυρίζεις τόσα χρόνια τό γυμνό σου κορμί
ἀπό βότσαλο σέ βότσαλο καί ἀπό βράχο σέ βράχο
ἀφήνοντας στόν ἄνεμο τή μυρωδιά τῆς μασχάλης σου
ταΐζοντας τούς πεινασμένους πόρους σου μέ ἄλατι
καί ζωντανεύοντας μέ φύκια τούς ἀρχαίους πόθους σου.
Δέν μπορῶ νά καταλάβω τή θάλασσα
ὄταν ὁ οὐρανός σκεπάζει μέ τίς μαῦρες του παλάμες τό
πρόσωπο

νά μήν ἀντικρύζει τό κρύο της ἀντιφέγγισμα
καί τόν πιχτό βόγγο πού προμηνάει κεριά ἀναμμένα
και μαυροφορεμένα ἀναφυλλητά γύρω ἀπό ἄδεια φέρετρα.

Κι αὐτόν τόν ὑπερήφανο βράχο πού δέρνεται
ἀνήμπορος νά ὑπερασπιστεῖ το σχῆμα τοῦ κορμιοῦ του

Κι ἐσένα να χαίρεσαι αὐτή τήν ὀδύνη κι αὐτό τόν ἀκατάσχετο
ὄργασμό
γυμνή στήν ἄκρη τῆς ἀμμουδιᾶς
-μέσα στά μέλη σου τό λαίμαργο νερό πού ἀφρίζει-
μέ τά μάτια κλειστά καί τήν ψυχή παραδομένη μέχρι τό
κόκκαλο.

Δέν μπορῶ νά καταλάβω τή θάλασσα.

Εἶναι ὁ τόπος μου στά νύχια ἑνός ἀετοῦ
μιᾶ ρυτίδα γῆς κάθετη στόν ἄνεμο.
Κίτρινο χῶμα στόν ἥλιο ἀπέναντι
-ἕνα κομμάτι ἥλιος κοσκινισμένος-
πού σκίζει τά γυμνά μας πέλαμα
ψάχνοντας μάταια γιά μιᾶ σταγόνα
σταγόνα ἀπό ἴδρωτα ἢ ἀπό αἷμα.
Καί τό νερό, νερό τῆς γῆς πού ποτέ δέν βρέθηκε
νερό τοῦ οὐρανοῦ πού ποτέ δέν ἔπεσε.
Μαζεύουμε τά δάκρυά μας σέ μιᾶ χούφτα καί περιμένουμε.
Κι ἡ πέτρα ἡ σχιστή ἡ ὄρθια
ἕνα ψηλό τριγύρω παραπέτασμα

πού ἀντανακλᾶ τό βάθος τῶν ματιῶν μας τό γδοῦπο τῶν
βημάτων μας
τῶν λιγοστῶν βημάτων μας πού τέλειωσαν
πρὶν ἀπό χρόνια ὅλη τὴν ἔκταση.
Ἡ πέτρα πού ψήνουμε τὰ ψωμιά μας
ψωμιά κάθε ἡλικίας
πού χτίζουμε τὰ σπίτια μας
σπίτια γενιᾶς βαριά κι ἀπόρθητα.

Καί τ' ἀγριοθύμαρα οἱ ἀφάνες τὰ χαμόκλαδα.
Τὰ καῖμε κάθε καλοκαίρι καί ξαναγίνονται
τὰ καῖμε κάθε μέρα καί ξαναβγαίνουν
μιὰ θηλιά στεγνή που σφίγγει τὴ νοσταλγία μας
κι ἀποστραγγίζει τὰ βλέμματά μας.

Κι ὁ ἥλιος ὁ βαθύς ὁ ἀπότομος
πάνω μας καθισμένος ἀπ' τὸ πρωῖ
μέ τὰ μακριά του νύχια στις σάρκες μας
μέ τὰ καυτά του χεῖλια στήν καρδιά μας.

Θάθελα νά μπορούσα ν' ἀνοίξω τὰ παράθυρα
πιο πέρα ἀπὸ το χῶμα πού ἐκλιπαρεῖ
πιο πέρα ἀπὸ τὴν πέτρα πού καίγεται
πιο πέρα ἀπὸ τὸν ἥλιο πού μᾶς τυφλώνει.
Θάθελα νά κοιτάξω ἀπέναντι, νά δῶ ἕναν λόφο πράσινο
νά δῶ ἕνα καινούργιο μονοπάτι
ν' ἀκούσω ἦχο τρεχούμενου νεροῦ.
Θάθελα λίγο τόπο ἤρεμο, νά τακτοποιηθῶ.

Πῶς τάχα ἐτοιμάστηκες γιά τή θάλασσα;
Δέν μπορῶ νά καταλάβω τή θάλασσα.
Δεν μπορῶ νά καταλάβω τό ρυθμό σου.
Μέχρι ποιό πλάτος, μέχρι ποιόν ὀρίζοντα;

ΝΥΧΤΑ

Ένας ἀργόσχολος τερμίτης
πῆρε τό δρόμο τῆς ραχοκοκκαλιᾶς
καί μιά πνοή σάν ἀπό ἀγέρα
ἄγγιξε τή μετέωρη σταγόνα τοῦ ἴδρωτα.

Κάτι πάει νά κινηθεῖ
μέσα σ' αὐτό τό τέλμα.
Κάποι νεῦρο τεντώθηκε
ὕστερικά
καί ἓνα ρῖγος ταξιδεύει
ἀπό τήν κορυφή μέχρι τά δάχτυλα.
Φούσκωσε ὁ παλμός τό στήθος.
Οἱ κόρες τῶν ματιῶν θολώνουν
καί χάνονται.

Μέσα σέ τοῦτα τά χέρια
στριφογυρίζει μιά ἐπιθυμία
μέσα σέ τοῦτα τά πόδια
ξερνάει κάποιο ἔνστιχτο.

Τί θά μπορέσεις τάχα νά μοῦ δώσεις
ἐπίμονη στιγμή;
Πέσαμε τόσες φορές στό λευκό σου σάβανο
δύο κορμιά τσακισμένα.
Ὅπου κοιτάξεις εἶναι ὁ ἰδρώτας μου
ὁ ἰδρώτας μιᾶς ἐλπίδας

ὅπου ἀκουμπήσεις εἶναι ἡ φωνή μου
ἡ φωνή μιᾶς ἐπικλήσης.
Ἔρθα τόσες φορές γεμᾶτος ἀπόφαση.
Τά πρῶτα μου μάτια, τά πρῶτα μου λόγια
εἶναι πάνω στά στήθη σου.
Κοίταξέ τα.
Ἀστέγνωτα.
Εἶχες μαζέψει τούς στεναγμούς μου
σ' ἓνα κόμπο μέ μίαν ὑπόσχεση.
Ἔμαθα νά φωνάζω "ἀγάπη μου"
ἔμαθα νά φωνάζω "ἔρωτά μου"
ποῦ εἶναι ἡ ἀπάντηση;

Μέσα σέ τοῦτα τά χέρια ἓνα σπάραγμα
μέσα σέ τοῦτα τά χεῖλη
ἓνας ἀχός.

Νᾶμα

Ποῦ εἶναι ἡ ἀγάπη μου;
Εἶναι μέσα στή ψυχή μου.
Σήμερα δέν κοιμηθήκαμε ἄδικα.
ὑπαρχει μιὰ ἡχώ
μέσα στά ἄπειρα πρόσωπα
ὑπάρχει ἓνα.
Καλημέρα φίλοι μου.
Ποιός μπορεῖ ν' ἀκούσει
ὅσα δέν πῶ;

Εἶμαι ἀπό προχτές
στὶς πηγές τοῦ Ἀλιάκμονα.
Ταξίδεψα τόσα χρόνια μέ τόσους κόπους
τό ρέμα του.

Ὅχι
ὅπως ἡ φύση τό φέρνει
στά χαμηλά
στά σκέλια καί στά γόνατα
ἀλλά ἀνάντι
ὅπως μοῦ τάχτηκε.
Ἄφησα πίσω μου πεδιάδες
ἄφησα πλαγιές
ἄφησα ρέματα.

Στις κορυφές.

Ρωτῆστε αὐτούς πού λύγισαν
στό θάνατο ἢ στήν τρέλλα.

Ἦταν μαζί μου.
Ὅταν ἡ αἴσθησι περάσει
τό γυρισμό.
Ὅταν ἡ ἔντασι περάσει
τή δυνατότητα.

Στις πηγές.

Δυό τεντωμένες παλάμες
γεμάτες ἴδρωτα

στις σάρκες τῆς γῆς.

Εἶναι ἡ ἀγάπη μου μέσ στην ψυχή μου
εἶναι ἡ ψυχή μου ἀπέραντη.

Δέν χρειάζομαι πιά τή φωνή σου
ξέρω τό "νέον ὄργανον"
καί τό παλιό.

Ὅμως δέν πρόκειται νά μιλήσω
γιά τόσο τωρινά πράγματα.
Πρόκειται νά μιλήσω
για μένα.

Ἀγάπη μου
μιά ἀντένα
περνάει τ' ἀνάστημα
πού μοῦ δόθηκε.
Μιά ἀντένα
σηκώνει ψηλά
τήν τόση μου δύναμη
τήν τόση μου κρίση.
Σηκώνει ψηλά
στήν ἀπόκριση
η στήν τρέλλα.
Μή φοβᾶσαι
-ἀγάπη μου-
τά γόνατα τοῦ Προφήτη.
Μή φοβᾶσαι τόν Δαίμονα.
Ἀκούμπησε.

Θα σοῦ δείξω τον ἄνθρωπο
ἕνα μῦθο
ἕνα μόχθο
ἕνα τίποτα.
Θα σοῦ δείξω τήν καρδιά μου
ἕνα πάθος
ἕνα πάθημα
ὅλα.

Στην ἄλλή ἄκρη τοῦ χρόνου
στήν ἄκρη τοῦ Σταυροῦ
στέκει ἕνα παράδειγμα.

Εἶναι το αἶμα μου ζεστό
καί πλημμύρισε.
Εἶναι ἡ σκέψη μου μικρή
καί σκεπάστηκε.
Εἶναι τά μάτια μου μεγάλα
καί εἶδαν.

ποιός τόπος
καί ποιός χρόνος
θά χωρέσει
τέτοια στιγμή.

Εἶναι ἡ ἀγάπη μου.
Εἶναι ἡ ἀγάπη μου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΗΜΕΙΩΜΑ	10
----------	----

Α

ΦΑΡΕΤΡΑ	13
ΑΝΑΚΛΗΣΗ	15
ΠΑΡΑΜΥΘΙ	18
ΠΡΩΙΝΟΣ ΗΛΙΟΣ	20
ΥΜΝΟΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΣ	21
ΑΝΑΜΝΗΣΗ	23
ΜΥΗΣΗ	24
ΔΙΑΨΕΥΣΗ	26

Β

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ	31
ΕΠΕΤΕΙΟΣ	33
ΕΙΚΟΝΑ	35
ΧΤΕΣ	36
ΙΣΤΟΡΙΑ	38
ΣΥΝΘΕΣΗ	40
ΕΠΙΚΛΗΣΗ	41
ΓΕΝΝΗΣΗ	43
ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ	45
ΤΡΕΛΛΗ	47
ΑΚΤΙΝΑ	49
ΔΙΣΘΗΣΗ	52

Γ

ΚΟΡΝΙΖΕΣ ΚΑΙ ΚΕΡΙΑ	57
ΑΝΑΡΡΩΣΗ	59
ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ	62
ΔΟΚΙΜΕΣ	65
ΠΑΘΟΣ	67
ΔΡΟΜΟΙ	68
ΑΡΓΑ	70

Δ

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ	73
ΘΑΥΜΑ	76
ΣΤΟΛΙΔΙΑ ΤΟΥ ΤΟΙΧΟΥ	80
ΟΤΑΝ ΝΥΧΤΩΝΕΙ	82

Ε

ΕΝΑΤΕΝΙΣΗ	87
ΣΚΟΥΡΑ ΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ	90
ΑΠΟΨΕΙΣ	91
ΑΡΜΟΝΙΑ	93
ΚΟΧΥΛΙ	94
ΑΜΠΙΟΤΕ	95
ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ	96
ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΜΟΥ	98
ΣΥΝΟΔΕΥΟΝΤΑΣ ΕΝΑ ΚΛΗΡΟΔΟΤΗΜΑ	100
ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	106
Η ΘΑΛΑΣΣΑ	109
ΝΥΧΤΑ	113